

l'ateneu

desembre - 2001

ordal n. 34

NADAL 2001

ELS REIS ENS PORTEN L'EURO

EDITORIAL	1.
EN PORTADA	2.
INFORMACIÓ DE L'ATENEU	4.
FEM SALUT	6.
DE PEL·LÍCULA	7.
LA BONA MÚSICA	8.
EDUCACIÓ	9.
TAL COM CAL	10.
VOCABULARI POLÍTIC	11.
ESPAI OBERT	12.
COSES QUE PASSEN	22.
ENTITATS	24.
TEATRE	28.
ESPORTS	29.
DRET D'OPINIÓ	30.
ENTRE POK I MASSA	31.
LA HISTÒRIA EN IMATGES	32.

DIRECCIÓ:	Junta Directiva de l'ATENEU
COORDINADOR:	Magí Vendrell
REDACCIÓ:	Cèlia Vendrell M ^a Àngels Curto Mariàngels Buirà Assumpta Benach
DISSENY:	Kim Mensa
PORTADA:	Santi Fontanet
TIRATGE:	275 exemplars
EDITA:	L'Ateneu Ordalenc Av. Barcelona, 47 08739 Ordal

L'Ateneu Ordalenc no es fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el seu criteri.

Benvolguts amics: ens tornem a dirigir a vosaltres a través de les pàgines de la nostra revista, la revista del poble d'Ordal. A través d'ella intentem fer-vos arribar les inquietuds, les novetats, els esdeveniments i tot allò que preocupa i que pugui ésser d'interès al nostre nucli. Per sort, el poble d'Ordal està format per molta gent amb ganes de participar en moltes i molt diverses entitats i de col·laborar desinteressadament en el manteniment i la millora de molts espais de lleure i de la natura.

Diem tot això no per lloar-vos en excés, sinó per introduir un tema que ens indigna i suposem que ens preocupa a tots. Està molt bé que tots col·laborem en les tasques del poble, però, malauradament, des de les instàncies superiors sembla que no hi hagi gaire interès a millorar les nostres perspectives. La redacció, mantenint sempre el seu esperit apolític, no pot deixar de banda la reflexió que ara ens pertoca. No volem denunciar fets concrets, sinó la postura d'uns dirigents municipals que amb el temps no fan més que alimentar el nostre sentiment de desconfiança envers tot allò que té a veure amb la política del nostre municipi. Sovint se'ns acusa de desinterès, de manca de participació en les reunions, però, sens dubte, aquesta passivitat, en molts casos, està més que justificada. Fins i tot hem de configurar entitats noves, formades per membres de les entitats del poble, per gestionar i opinar sobre temes de medi ambient, de qualificació de territori, etc. Aquestes iniciatives, que estan molt bé en la mesura que donen veu a la societat civil, fan palès el fet que la gent no confia en el criteri dels nostres dirigents i decideix el poder intervenir per tal d'evitar mals majors.

Subvencions que es perden per manca d'interès, incompetència en molts àmbits d'actuació i un llarg etc. que no és el lloc de desenvolupar ens fan entristir en gran mesura, precisament pel fet que des de la nostra revista sempre hem encoratjat el treball social, en equip i pel bé de la comunitat.

L'experiència ens demostra que l'única força que tenim és la nostra, la de la gent del poble, de les entitats que amb il·lusió i optimisme hem d'intentar mantenir vives les ganes de tenir cada cop un poble millor; tan sols ens podem recolzar en els projectes que aportin una millora a la nostra cultura, lleure i distracció, intentant entre nosaltres mateixos no posar traves a un projecte comú. És difícil.

Tant de bo aquest Nadal siguem capaços de parlar a taula de les nostres inquietuds com a poble i de refer amb il·lusió uns objectius que tant sols nosaltres podem aconseguir.

Ànims i unes Bones Festes per a tothom!

LA REDACCIÓ

ADÉU A LA PESSETA, ENS ARRIBA L'EURO

L'EURO, LA NOVA MONEDA

Euro és el nom que rep la moneda única oficial dels estats que participen en la Unió Econòmica Monetària (UEM).

El 31 de desembre de 1998, es va fixar, de manera irrevocable, el tipus de conversió entre les monedes estatals i l'euro, que va entrar en vigor l'1 de gener de 1999. Aquest canvi és de **166,386 pta/euro**.

La UEM està integrada, en aquest primer moment, per 12 estats: Alemanya, Àustria, Bèlgica, Espanya, Finlàndia, França, Grècia, Holanda, Irlanda, Itàlia, Luxemburg i Portugal.

EL CALENDARI

1 de gener del 2002

- Els bitllets i monedes en euros es posen en circulació. Fins al 28 de febrer podem pagar en pessetes i en euros.
- Les pessetes podran canviar-se per euros a les entitats financeres i al Banc d'Espanya, gratuïtament.

1 de març del 2002

- La pesseta desapareix. Des d'aquesta data ja no es pot pagar en pessetes.
- Les pessetes poden continuar bes-canviant-se als bancs i caixes gratuïtament.

1 de juliol del 2002

- Des d'aquesta data solament és podran canviar les pessetes per euros al Banc d'Espanya, per temps il·limitat.

PER FER-HO MÉS FÀCIL

Existeix una regla per fer càlculs aproximats amb rapidesa. Aplicant la regla del 6 podem obtenir equivalències aproximades:

6 euros:	aprox. 1.000 pessetes
12 euros:	aprox. 2.000 pessetes
18 euros:	aprox. 3.000 pessetes
24 euros:	aprox. 4.000 pessetes
30 euros:	aprox. 5.000 pessetes

Els imports en euros s'expressen, sempre, amb dos decimals.

L'arrodoniment es fa de la manera següent: Si el tercer decimal és inferior a 5, el segon es manté igual. Per exemple 1,230 / 1,231 / 1,232 / 1,233 / 1,234 s'arrodonirà a 1,23.

Si el tercer decimal és superior a 5, el segon decimal s'eleva en una unitat. Per exemple 1,235 / 1,236 / 1,237 / 1,238 / 1,239 s'arrodonirà a 1,24.

La introducció de l'euro no suposa cap canvi en les targetes de crèdit, ni modificació dels contractes, préstecs, hipoteques, etc.

COM HO HEM DE DIR

Com ja sabem, la subdivisió de l'euro és el cèntim (ct), que es recomana com a terme preferent, o el cent, que, pel que sembla, és una forma que no s'utilitzarà tant.

Si hem d'expressar una quantitat en euros i cèntims, podem dir, per exemple: quaranta-cinc euros amb vint cèntims, o bé, quaranta-cinc euros i vint cèntims.

D'altra banda, no s'ha establert una abreviatura per a l'euro (com pessetes = ptes.) perquè el nom ja es prou curt, però existeix el símbol μ i també la forma EUR, en aquest cas per a les relacions interbancàries i les operacions transnacionals, al costat d'altres símbols com ESP (pesseta), USD (dòlar), FRF (franc francès), etc.

I, pel que fa a la fonètica, sobretot hem de recordar que la lletra **o** a final de paraula en posició àtona sona com una **u**. Per tant, hem de dir **euu**.

BITLLETS		
Valor	Anvers	Revers
5 euros = 832 PTA		
10 euros = 1.664 PTA		
20 euros = 3.328 PTA		
50 euros = 8.319 PTA		
100 euros = 16.639 PTA		
200 euros = 33.277 PTA		
500 euros = 83.193 PTA		

ALGUNS CONSELLS

- No accepti bitllets i monedes d'euro abans de l'1 de gener del 2002.

- Faci servir els conductes habituals, com caixers automàtics, oficines bancàries, comerços, etc. per obtenir els seus primers bitllets.

- Sigui previsor. Ingressi al seu compte bancari abans de l'1 de gener del 2002, els bitllets i monedes en pessetes que no vagi a utilitzar.

- Des de l'1 de gener del 2002 i per facilitar el canvi, intenti pagar amb quantitats exactes i no barrejar pessetes amb euros.

Informació extreta del Banc d'Espanya, de la revista del Servei Comarcal de Joventut de l'Alt Penedès i de la Direcció Econòmica de la UB.

MONEDES			
Anvers	Revers (*)	Anvers	Revers (*)
1 cèntim d'euro = 2 PTA		2 cèntims d'euro = 3 PTA	
5 cèntims d'euro = 8 PTA		10 cèntims d'euro = 17 PTA	
20 cèntims d'euro = 33 PTA		50 cèntims euro = 83 PTA	
1 euro = 166 PTA		2 euros = 333 PTA	

* Nota: El revers de les monedes és diferent per cada estat membre de la UEM. En aquesta taula sols es mostren els reversos de les monedes confectionades per l'Estat espanyol. Per més informació, podeu anar al web del Banc Central Europeu (<http://www.euro.ecb.int/es/section/euro0/coins.html>)

LA REDACCIÓ

Després de quatre anys gestionant aquesta entitat, hom no s'adona de la quantitat d'activitats que s'hi han realitzat fins que arriba la fi de la seva gestió i llavors, per curiositat, es comença a fer recompte de tot allò que s'ha fet.

Hem de ser conscients, primer, que totes les anteriors juntes també han deixat la seva empremta i el seu gra de sorra, amb la qual cosa tots ens hem de sentir orgullosos que sempre hi hagi gent que estigui disposada a mantenir viu el caliu de la nostra entitat.

Amb això us volem dir que nosaltres ara passarem una mica de balanç d'aquests anys de gestió, però ben lluny de voler comparar amb anteriors juntes, ja que els temps canvien i les formes també.

Així doncs, creiem que els nostres quatre anys de gestió és poden resumir de la següent forma:

- La quota de soci/a no s'ha vist incrementada en el transcurs d'aquests quatre anys.

- Tots els actes (inclosa la Festa Major) que ha organitzat la Junta Directiva han estat de franc per a tots els socis, a excepció d'aquells en què es necessitava d'infraestructura externa per tal de poder realitzar-los (sortides al teatre, cursets de ball de saló, cursets de català, sopar-revetlla, etc...).

- S'ha realitzat com a mínim una activitat al mes, ja sigui ball, excursions, teatre, cursets, etc...

- Augmentar el patrimoni de la nostra entitat (adquisició del solar adjunt a la sala, confecció d'un esborrany d'avantprojecte d'ampliació del local, escripturar el terreny comprat i el local i terrassa de l'avinguda de Barcelona, etc...).

- Vetllar per l'entorn del nostre poble per tal de fer actuacions conjuntes amb l'Ajuntament de Subirats en les diverses festes de l'Arbre (arranjament de les jardineres del parc de la Immaculada, anivellat i col·locació de jocs per a la mainada a la plaça de les Moreres, neteja, condicionament i col·locació de jocs per a la mainada a la plaça de la Creu, col·locació de la Pèrgola i jardineres a la terrassa de l'Ateneu).

- Des del primer dia hem estat els promotors i hem treballat pels convenis entre Entitats-Ajuntament per tal d'agrupar-les.

- Adhesió al Consell consultiu de medi ambient de Subirats.

- Col·laboració amb el projecte DINAMO de l'Ajuntament de Subirats.

Pel que fa a manteniment i infraestructura del nostre local social, les nostres actuacions han estat les següents:

- Compra d'una cafetera nova.
- Compra d'un televisor nou.
- Instal·lació de força (380 volts) a l'escenari.
- Instal·lació nova del quadre de llums del cafè.
- Instal·lació de Canal Satèl·lit Digital.
- Compra de cadires per al cafè.
- Adquisició de taules per fer cursets.
- Adquisició d'una taula d'oficina.
- Modificació de la porta d'entrada a la cuina.
- Condicionar el local de sota la terrassa (enrajolar i pintar).
- Acondicionar la Sala, el Cafè i exteriors (pintar).
- Col·locació d'un extractor de fums a la cuina.
- Canviar la porta principal d'entrada al Cafè.
- Compra d'un equip de so i altaveus.
- Adquisició d'una pissarra Vileda per a cursets.
- Canvi de format de la revista *L'ateneu*.

I per acabar, us voldríem anomenar tot un seguit d'orquestrats, conjunts, etc... que han passat durant aquests quatre anys pel nostre Ateneu:

- COBLES: Amoga, Catània, Sa Palomera, Sant Joan, Premianenca.

- CONJUNTS: Fluxus, Forunn, Gurth, Nobring, Rico-Rico (3 vegades), De Luxe, Solució Latina, La Factoria del Ritme, Qui Surt, Metaldeath.

- CORALS: Els Llobarros d'Ordal.

- GRUP D'HAVANERES: Rems, Els Pirates (2 vegades).

- ORQUESTRES: Bahía (3 vegades), Constellation, Dalas (2 vegades), Empordà Fusió (2 vegades), Emporium de Girona (4 vegades), Brillant's, Guinardó, Internacional Marina (3 vegades), Krypton, Saboy (2 vegades), Soffiçao, Tropik Show (2 vegades), Xaranga Lo Perkal (2 vegades).

- PALLASSOS I ANIMACIÓ: Esplai Sol Naixent, L'Arlequí (2 vegades), Tururut (2 vegades), Tuttilimundi, Set de So.

Aquesta ha estat un petita pinzellada de tot allò que ha passat en els darrers quatre anys. De ben segur que han quedat coses per fer, o que no tot s'ha fet al gust de tothom, però ja sabeu que és difícil coincidir amb el mateix als més de tres cents socis que consta aquesta Entitat.

Només ens resta donar les gràcies a totes les persones que han col·laborat per a un bon funcionament de l'Entitat, i desitjar als propers membres de la Junta Directiva que tinguin una bona gestió i entesa amb tots els socis/es.

VISCA L'ATENEU ORDALENC!!!

PROPERES ACTIVITATS

El proper dilluns 24 de desembre, després de la missa del gall, a l'Ateneu s'organitza la Vetllada Nadalena amb cava, torrons i coca per a tothom tot cantant les tradicionals nadales.

Ja al mes de gener i després de les activitats organitzades per la Comissió de Reis d'Ordal, el diumenge 13 se celebrarà l'assemblea general ordinària, a les 19:00 hores en 1ª convocatòria i a les 19:30 hores en 2ª convocatòria amb el següent ordre del dia:

- Lectura i aprovació de l'acta anterior.
- Estat de comptes de l'exercici 2001.
- Altes i baixes de socis.
- Canvi de Junta Directiva.
- Precs i preguntes.

Tot i que a partir del dia 13 de gener els actuals membres de la Junta Directiva deixaran els seus càrrecs i a hores d'ara ningú s'ha presentat per formar part de la nova Junta Directiva, s'ha continuat treballant per tal d'oferir als socis de l'Entitat la Festa del Soci, que enguany se celebrarà el dia 20 de gener i on es podrà gaudir del tradicional esmorzar social i el ball de vetlla.

Així mateix, tenint en compte les dates i coneixedors de les dificultats per aconseguir una bona orquestra per a la nostra Festa Major, tal com es mereixen els socis de l'Entitat, l'actual Junta Directiva ja ha contractat l'Orquestra Internacional Costa Brava per al dilluns 5 d'agost (tot el dia).

Les diferents activitats que es puguin realitzar durant l'any 2002 ja seran anunciades pels nous membres entrants de la Junta Directiva.

JUNTA DE L'ATENEU

ALGUNES DE LES 100 MILLORS COSES PER A LA TEVA SALUT

En aquests temps d'estrès, soledat i menjar ràpid, el fet de **compartir** els àpats permet cultivar els afectes i assimilar més bé els aliments.

Oli d'oliva a l'hora de condimentar i fregir els aliments és el greix més sa que existeix. És la base de la dieta mediterrània, prendre almenys cada dia de 3 a 5 cullerades diàries d'oli d'oliva verge esdevé un ingredient imprescindible per a l'obtenció de l'equilibri nutricional de tota dieta sana.

Fer estiraments, els quals ajuden als músculs per tal que assoleixin la seva tensió natural, per guanyar flexibilitat, aporten fluïdesa i harmonia als moviments. Es recomana realitzar estiraments abans i després de qualsevol activitat. Hi ha molta bibliografia d'exercicis d'estiraments, però en les sessions de ioga també es van aprenent i practicant.

Oscar Wilde deia que **la música** «és l'art que més s'apropa a les llàgrimes i als records». La música que es podria definir com l'expressió harmònica del so, penetra en el nostre cos, variant sútilment les ones cerebrals, la respiració, el ritme cardíac, el to muscular, la temperatura corporal, la percepció de l'espai, el temps... fins arribar al nivell de les hormones endorfines (que proporcionen sensació de benestar).

La música és el medicament no químic més profund que existeix, capaç d'agitar passions, afluir tensions, fer-nos ballar i fins i tot, induir alegries i tristeses.

Riure és el millor antídoto natural contra l'estrès, les inseguretats o la manca d'autoestima. És un gest que trenca les barreres que ens separen dels altres i crea llaços de complicitat i simpatia entre les persones que ho comparteixen. A més, en riure, els nostres músculs es relaxen i el cervell segrega endorfines (un conjunt de substàncies capaces de provocar un estat de benestar que permet relativitzar els temes més espinosos).

Prendre el sol és fonamental per estar bé de salut. Ajuda a la pell a produir la vitamina D, que, a la vegada, contribueix a l'absorció del calci, protegint al cos de la debilitat muscular i la fragilitat òssia. També influeix positivament en la sang i el sistema endocrí, i afecta els nostres cicles hormonals, humor, energia i estat de vigília. Però cal tenir precaucions, en general, 45 minuts setmanals d'exposició al sol són suficients perquè l'organisme pugui sintetitzar la vitamina D.

Cultivar la contemplació significa buscar la serenitat i tendir cap a uns valors en què no prevalgui el que és estrictament materialista. També significa voler mirar les coses tal com són, sense pensar perquè serveixen o com poden beneficiar-nos. No significa no fer res o no comprometre's. Es tracta de ser sincers amb la vida.

Podem practicar l'actitud contemplativa observant la natura i les seves desconegudes meravelles, el rostre de les persones, treballar en els quefers personals però amb una actitud més oberta i relaxada, apreciament una obra d'art...

Prendre aliments crus, que, a part que no perden vitamina C, ni minerals, ni substàncies antioxidants, ni es desnaturalitzen les proteïnes, ja que no es couen, ajuden a guanyar vitalitat, mantenen en bon estat la mucosa intestinal i afavoreix el funcionament del fetge i els ronyons. També tenen prevenció contra el càncer (així ho proven molts estudis).

L'all és un gran aliat de l'aparell respiratori, un potenciador del sistema immunitari, un regulador dels nivells de sucre, un protector enfront substàncies agressives (com metalls pesants, radiacions...), millora els nivells de colesterol i actua d'hipotensor.

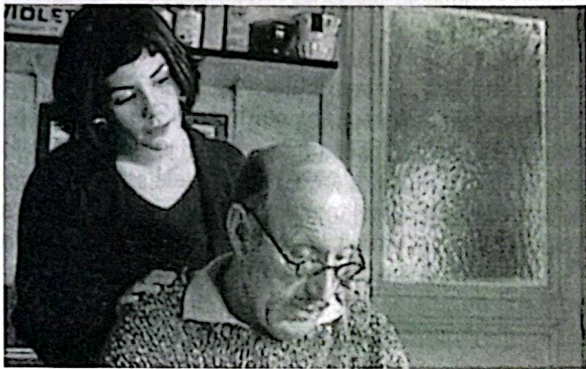
Extret de la revista
Cuerpo Mente núm. 100

MENESTRA DE PEL·LÍCULES.....

No us podeu pas imaginar la magnitud de la tragèdia. En cada nou episodi d'aquesta secció tan pel·liculera com casolana, em trobo davant d'una muntanya de fantàstiques propostes, les quals, gairebé a ulls clucs, faig passar pel colador. I això si tot va bé, perquè com m'agafi la dèria indecisa... ai, vols dir aquesta?, potser que triï més d'aquí i menys d'allà o potser millor globalitzem, ai, què sé jo! La menestra ja és al plat i us puc assegurar que és variada i pintoresca. Apa, doncs, que us aprofiti.

Començarem amb un somriure a la vida anomenat *Amelie*. Portada de la mà de Jean Pierre Jeunet, codirector de *Delicatessen* i *La ciudad de los niños*. Es tracta d'una comèdia plena de màgia, tan poètica i irresistible que, pel que diuen els entesos, és una absoluta delícia. I és que Amelie descobreix que la seva vocació és la d'ajudar la gent a fer realitat els seus somnis. I tot això ambientat en un París exultant de bellesa, donat que és el París oníric de Jeunet.

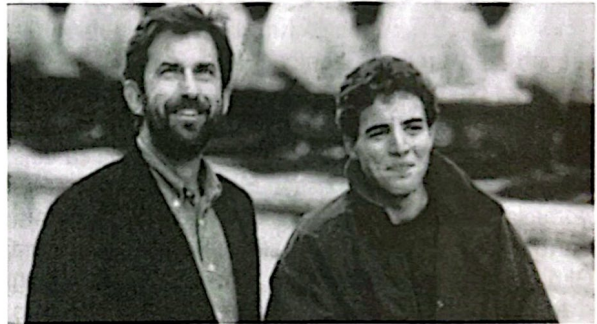

Seguint per aquesta senderola ens aturarem en una producció nordamericana, *La maldición del escorpi  n de jade*, dirigida i protagonitzada per Woody Allen. **Aquí** qui ho desitgi pot fer un saltir  , però deixeu-me que us avisi que cal intentar gaudir-lo una vegada per saber el que un es pot perdre. Si voleu gaudir d'uns diàlegs intel·ligents, aguts, mordaços i divertits, amenitzats per grans actors de la talla de **Helen Hunt, Dan Aykroyd, Charlize Theron**, tasteu-la i qui sap si no repetireu en una pr  xima ocasió.

Sobtadament, el caminet   s fosc, solitari i amb llegenda inclosa al territori de *El pacto de los lobos*, de Christophe Gans, declarat com un visionari del setè art. Ens ofereix una pel·lícula especiada amb tocs d'acció, romanticisme i misteri al voltant d'una feréstega criatura, que té aterrit uns camperols de la França del segle XVIII.

Ja necessito una dreuera, escurça i escurça, jo estic en una *habitación* i us presento *La habitación del hijo*, de Nanni Moretti, presentació pat  tica però breu. Palma d'or al Festival de Cannes, aquesta producció italiana ens mostra, amb una gran maduresa narrativa, un drama familiar produït per la sobtada desaparició del fill.

Com a producció espanyola, us parlar   de *Visionarios*, de Manuel Gutiérrez Aragón, interpretada per Emma Suárez, Eduardo Noriega, Ingrid Rubio; Fernando Fern  n G  mez..., que encarnen els habitants d'un poble, on es produeixen les aparicions d'una verge. Escollida per la crítica com una de les tres millors pel·lícules espanyoles de l'any.

Com a darrer apunt, i a ritme de tango, una espl  ndida creació argentina, *Nueve reinas*, on es desenvolupa una trama trepidant i enginyosa, repleta d'interpretacions d'alt nivell. I ara fes lloc per a les fotos, no, si ja ho dic jo, que no acabar  .

ELISABET ROSELL
"UNA DELS ALTRES, O NO"

JAUME ARNELLA

"T'ENRECORDES DELS 60, 70, 80, 90...?"

Aquest octubre i novembre passats, el Penedès ha recordat, gràcies a Jaume Arnella, la música dels anys 60, 70, 80 i 90. Els escenaris han estat: el Centre Agrícola de Sant Pau d'Ordal, el Castell de Sant Martí Sarroca, Cal Bolet de Vilafranca i les caves Jaume Giró i Giró de Sant Sadurn d'Anoia. En cadascun d'aquests concerts ha estat acompanyat per amics de les diferents èpoques: Consol Casajoana, Jordi Fàbregas, Rafel Sala, Ferran Martínez i els penedescs Frederic Cuscó, Josep Maria Picas, Marc Egea i els grups Brownies i Thorn.

Quatre concerts històrics que, sens cap mena de dubte, han complagut tot el públic que hi ha assistit; Jaume Arnella i els seus amics ens han fet reviure cançons tan clàssiques com *Vella Xiruca*, *Bella Ciao*, *Els Macarrons*, *Preservem el Parque...*

Tot aquest enrenou de concerts l'han organitzat amb molta cura i assumint-ne totes les responsabilitats (que en aquest s'han convertit en èxit) Jaume Font i Ton Fontanals.

Però qui és Jaume Arnella? Encara hi ha potser algú que es fa aquesta pregunta —algú despistat del tot?—.

Jaume Arnella i París neix a Barcelona el 1943, el 1962 comença a introduir-se en el món de la música i l'any següent apareix Telestar 33, grup fundat per ell que edita els mítics cançoners Uel-le, Folk-song o Negres Espirituals... L'any 67 és un dels fundadors del grup de folk de Barcelona, per aquella època també es converteix en el director artístic del segell discogràfic "Als 4 Vents", a finals del 67 forma el grup Els Sapastres. El seu primer disc propi surt de l'enregistrament en directe d'una actuació seva a l'Aliança del Poblenou.

De llavors ençà un munt de discs enregistrats, d'actuacions, i de formacions musicals diverses arreu del món en el camp de la música popular tradicional.

Jaume Arnella aquest any ha rebut, com a reconeixement de tots aquests anys al peu del canó, la creu de Sant Jordi.

PATON SOLER

ARA QUE DIEM ADÉU A LA INFANTESA...

En les reunions de classe cada mestra-tutor, a més d'explicar objectius d'aprenentatges i presentar novetats i sortides i colònies, etc., fa èmfasi en aspectes com les normes, els hàbits (en els més petits sobretot els d'higiene i de relació, i en progressió els de treball i estudi), els valors, etc.

I és en aquests aspectes on es demana més implicació de la família, ja que els hàbits, valors, normes... s'han iniciat en el si de cada família i tenen una continuïtat en l'escola i en la família. No es poden treballar deslligats i desvinculats. L'escola i la família han de treballar conjuntament, ja que totes dues treballen en i per l'educació dels fills i filles. Així caldrà estar atents a tot el que ens impliqui com a educadors.

Els nostres fills i filles es fan grans i un bon dia ja els tenim iniciant el curs a l'Institut. Es troben en la preadolescència i alguns als inicis de l'adolescència, etapa que se situa entre els 12-14 i fins als 16-18 anys.

El seu món és a partir d'aquest moment un conflicte continu i permanent, comencen els conflictes de personalitat (volen aconseguir independència i autonomia, volen trencar tot allò que és formal i establert, descobreixen la sexualitat, tenen dubtes sobre el seu futur, estan plens d'inseguretats, són passius o rebels, i alhora tenen moltes ganes de divertir-se).

Depenen molt del seu grup d'amics, però encara que els pares i mares pensem que ens deixen a segon terme, necessiten del suport de l'adult.

En aquesta situació la família i l'escola (el món adult que tenen més proper) han d'establir i compartir unes normes bàsiques i imprescindibles per al desenvolupament de l'adolescent.

Alguns consells que ens poden anar bé respecte de les normes:

- Les normes han de ser fàcils d'entendre.
- Han de ser poques, però clares i senzilles.
- Han de ser coherents i justes; els adolescents no suporten les contradiccions (desigualtat entre germans...).
- Les normes han de ser consistents i fermes, és a dir, **s'han d'acomplir** (per part de tots, família, escola i fills i filles/alumnes); si s'ha pactat un horari, és aquest i no un altre...
- Si no se segueixen i hi havia "un càstig" establert, **cal aplicar-lo** (si no, desconcertem l'adolescent); **cal ser coherents**.
- Si cal les normes s'han de revisar i discutir, sempre és **prioritari el diàleg**.
- Les decisions i criteris familiars **han de ser compartits per tots els membres** (no fer distincions pare/mare).
- La rigidesa excessiva és tan negativa com una permissivitat extrema: **l'adolescent necessita (reclama) unes exigències i uns límits raonables i justos**.

En aquesta època de canvis i inseguretats, l'adolescent necessita:

- Afecte.
- Comunicació (escoltar-los i parlar-hi), millor que no pas discutir contínuament.
- Cohesió o unitat familiar.
- Un grup estable d'amics.
- Valoració i crítica de les seves inquietuds i gustos.

Establir unes normes entre tots, seguir-les i aplicar-les, i **saber dir no a temps** són recursos que eviten problemes posteriors.

M. ÀNGELS CURTO

TOTS A TAULA

Per Nadal, qui més qui menys fem sempre el mateix dinar, és a dir, escudella i carn d'olla. M'he trobat una família que cap Nadal fan el mateix, la Neus, mare de tres nens (la Sara, el Marc i l'Alba), li encanta la cuina i sempre prova noves receptes. Potser serà el menú d'aquest any?!

AMANIDA DE MELÓ

Ingredients:

2 melons petits de tipus Cantalup
2 iogurt naturals
una branqueta de menta fresca. sal i pebre

Elaboració

Tallar per la meitat els melons. Treu les llavors de dins el meló. Amb un aparell adequat fes boletes (també es pot fer servir una cullereta petita).

Munta els iogurts amb la menta trinxada, posa-li la sal i el pebre. Remena la salsa amb les boletes del meló. Reparteix a cada meitat de meló les boletes. Deixa-les a la nevera fins al moment de servir.

SALMÓ "PARE NOËL"

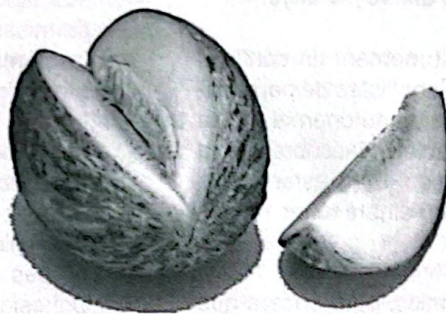
Ingredients per a 4 persones:

800 g de salmó fresc
8 pastanagues minis
2 porros
600 g de mongetes verdes
brou de peix
mostassa tipus "Antigua Maille"

Elaboració

Bulliu les verdures i guardeu-ne l'aigua. Poseu una paella al foc i deixeu que s'escalfi fins que tregui fum. Feu el peix a la planxa i retireu-lo quan estigui daurat. Per fer la salsa: amb la mateixa paella on hem fet el peix, tireu un cullerot del brou de verdures, juntament amb un altre cullerot de peix. Quan comenci a bullir afegiu-li tres culleradetes de mostassa i deixeu que es redueixi fins que s'espessi la salsa.

Presentació del plat: poseu les verduretes al fons del plat, col·locant el salmó a sobre de les verdures i per sobre de la meitat del peix la salsa.

DE TOT UNA MICA

Segurament llegiu els embolcalls de tot el que compreu. A mi m'agrada fer-ho, perquè sempre s'aprenen coses noves. Per exemple, la sorra que fem servir per als gats, per fer les seves necessitats, també la podem fer servir perquè la galleda de les escombraries no faci pudor. Un grapatet de sorra al cul de la galleda i sense pudor!

Treure la pols dels radiadors.

Sempre darrera dels radiadors s'hi posa molta pols i brutícia. La millor manera de netejar-los és amb l'assecador de cabell. Posa un drap humit darrera o sota d'ells amb el secador i dirigeix-lo cap al drap humit. La brutícia es quedarà enganxada al drap.

Suc de taronja.

Perquè les taronges s'aprofitin més i hi hagi més suc, agafa-les amb les mans ben fort o frega-les pel

marbre de la cuina ben fort i en exprimir notaràs la diferència.

No tinc prous ous per fer la truita de patates. Cap problema, afegeix-li llet i... aquí no ha passat res!

Les ampolletes de colònia s'acaben i embuts tan petits no se'n tenen per reomplir-les. Cap problema, fes un paperina de paper d'estrassa o full blanc (tipus foli) i talla-li la punta a la mida del forat.

El paper d'alumini no serveix perquè es doblega.

Per netejar les rajoles de les parets, utilitzeu vinaigre calent i eixugueu-les amb un drap esponjós.

BON NADAL!

MONTSE VENDRELL CADENA

L'AJUNTAMENT

Avui parlarem de l'Ajuntament com a la institució més propera al poble.

A qui representa? Quines competències té? Qui talla el bacallà? I l'urbanisme? Com podem incidir en el seu Govern? Quins drets i deures tenim els veïns dins l'àmbit municipal?

L'alcalde, conjuntament amb els 10 regidors i regidores, representem en l'àmbit polític municipal tots i cadascun dels veïns empadronats al municipi.

A Subirats tenim un desavantatge en relació a d'altres municipis, som molts nuclis i dispersos. Hi ha qui pensa que l'Administració com més lluny millor.

Jo no estaria d'acord amb aquest pensament; tot i així, sóc conscient que històricament arrosseguem un passat polític gens afalagador per als que ens dediquem a la cosa pública; tret d'honroses excepcions, el nostre país no pot fardar de tenir els millors polítics d'Europa; la corrupció enquistada des de fa tants anys ens fa desconfiar amb raó. Aquella dita que ara se sent dir molt, "TOTS ELS POLÍTICS SÓN IGUALS", ens fa mal a tots.

Hi ha, sí, una minoria de veïns i veïnes que coneix perfectament l'entramat de l'Administració Local. Gràcies a aquest coneixement en saben treure un benefici individual; això no vol dir que aquest aprofitament sigui il·lícit. De tota manera, a la gran majoria ens manca consciència de la importància de la "cosa pública".

Als ordalencs i ordalenques ens "rellisca" o bé "passem" del fet municipal. Aquest sentit de propietat

que tots tenim tan desenvolupat es troba a faltar en l'àmbit municipal. El fet de tenir l'edifici de l'Ajuntament un pèl lluny ens inhibeix de les qüestions municipals.

Però ara que les distàncies ja no són tan llargues com abans, ara que tots tenim cotxe i podem anar a Sant Pau en 6 minuts, podem apropar-nos al nostre Ajuntament per a qualsevol qüestió pública que pugui ser d'interès, penseu que aquella casa és casa vostra.

A l'alcalde i als 10 regidors i regidores que en el seu moment ens vàrem comprometre a defensar els interessos de tots els veïns i veïnes d'Ordal, així com de la resta del municipi, ens heu de demanar tota mena d'explicacions de la feina que s'està fent i la de la feina que es deixa de fer.

És bona la crítica raonada i raonable al Govern municipal de torn. Aquesta crítica esperona a treballar. Què fan amb els vostres diners? Si he dit els vostres diners és perquè són de tots i cadascun de vosaltres. L'equip de Govern és l'administrador interí dels vostres béns municipals.

Cadascun i cadascuna de vosaltres teniu una "acció" a l'Ajuntament, si aquesta "acció" creix, creixerà, en bona lògica, la qualitat de vida de TOTS i cadascun de vosaltres.

Com diu aquell que surt per la "tele": *"reflexionem-hi. amics meus, reflexionem-hi..."*

ANTONI SOLER VENDRELL

III- SI EL MEU NÉT EM PREGUNTA: PER QUÈ CREUS EN JESÚS?

Mira, al llarg de la meua vida —infància, joventut, de gran i de vell i tot— he parlat amb molta gent —jo els dic els meus àngels—, que m'han ajudat a fer camí cap al coneixement del més transcendent, la vida i les creences.

També n'he conegut d'altres que m'han fet troncollar, homes i dones i fins i tot professionals de la fe, que m'han fet pensar si anava errat. Entre tots m'han mostrat diferents visions del Déu. El Déu venjador, el que castiga, el que ho soluciona tot, el que té tot el poder, el Déu humil de Betlem, el Déu que estima tothom, el que fa miracles, el que desitja honors i glòries, el Déu Pare, el Déu amic, el llunyà, el que està a prop...

Tot plegat ha fet que m'anés preocupant. He procurat estudiar altres religions i el que deien pensadors famosos, Kan, Buda, Mahoma, Jesús, Lutero... que en moltes coses coincideixen. Però m'he anat enamorant d'aquell que segons la tradició cristiana, un dia, en temps de l'emperador Tiberi, aparegué en la remota Galilea, un home singular anomenat Jesús, que ens va mostrar un Pare/Déu, del que va dir, i del que va fer, i penso que les injustícies, desigualtats, opressions i els abusos entre els homes és una cosa que no és ni pot ser volguda per Déu.

Se'm poden presentar dos dubtes: Jesús —la figura humana de Jesús— va existir realment o és una falla? I, és cert que va ressuscitar?

Crec que tothom, ara, ja sap que Jesús va existir, hi ha escrits a Roma de l'historiador Flavio Josèphe —època de Jesús— que ho confirmen, diu que era: "un home savi i que la seva conducta era molt bona". I no va ser l'únic, un altre romà, Tàcit, cap a l'any 115 o 116, també cita un tal Christus que va ser lliurat al suplici en el temps de Ponç Pilat, i d'altres que confirmen que va ser condemnat i crucificat —com era costum als condemnats—, va morir i al tercer dia va ressuscitar.

Ressuscitar sí que sembla obra de màgia, i també ho semblen els miracles que ens conten. Els adults som una mica com els nens petits a qui agraden els contes de fades, tot el que sigui meravellós. Però Déu no és un mag. Evidentment, quan tenim moltes coses, desgràcies... confiem en un miracle que ho solgui tot. I amb tot sempre hi hauran casos que no els podrem explicar. Cal recordar que Déu vol homes lliures, i que quan creiem fermament en una cosa, això ens dona forces desconegudes. L'amor pot molt.

L'home Jesús, com tot home, havia de morir i no hagués mort a la creu, hauria mort d'una altra manera—, i no tenim proves de la resurrecció, no hi ha periodistes ni fotògrafs. No en tenim constància. Però és que no és l'estil de Jesús ni l'estil de

Déu. Si la resurrecció estigués demostrada, tampoc els homes seriem lliures d'acceptar-ho, ara tens la possibilitat de creure-ho o no.

Sant Pau que ni havia conegut Jesús, diu que quan perseguia la seva doctrina, va sentir "com una veu forta que em deia: Saula, per què em persegueixes", i cita altres que el van veure després de mort. Els seus amics, que tenien por i s'amagaven, van sortir als carrers i van començar a cridar: "l'hem vist, és viu". I també, la tomba on van col·locar Jesús després de la seva mort estava buida. No són proves evidents, són raons, són petits fragments de prova.

Per tant, és la Raó mateixa, i no pas la Fe tota sola, la que em fa decidir a admetre una misteriosa però positiva Existència absoluta. Em sento inclinat a preferir els Misteris de Llum als de Tenebres.

Estimat nét, la vida és una realitat que no pot parar-se. Porta en si mateixa una força de creixement. Una vida que no creix és una vida que comença a morir. Una fe en Déu i en Jesús que no s'alimenta amb l'interès per la Paraula de Déu o amb la vida de la comunitat, és una fe que s'afeblirà. És bo preguntar-se sobre quins fonaments estic construint la meua vida.

Jo, ja ho saps, crec en un Déu/Jesús, que neix pobre per ser estimat, que ens mostra un Pare/Déu, que estima tothom, pobres i rics, bons i dolents, blancs i negres, que vol la pau, la veritat i la justícia, que ens ha fet lliures per acollir-lo o rebutjar-lo, i, sobretot, perquè me'l sento molt a prop, tan dintre meu, que és l'únic que m'entén quan ningú m'entén, l'únic que sé que m'estima sempre, encara que jo no ho vulgui i per sobre de tot, i m'assenyala el bon camí, i l'únic que em promet una terra nova, on tothom s'estimarà i per la qual a mi m'agrada treballar.

Bé, ja tens per anar pensant i ja saps perquè l'àvia i jo creiem en Jesús.

Un bon Nadal
i millor 2002,
una abraçada dels avis!

CARME I KIM

PER UNA CAUSA JUSTA

Aprofitant l'oportunitat que ens ofereix la revista de l'Ateneu, ja que aquesta revista entra a totes les cases del poble, voldríem fer esment d'un fet prou important com per incloure-l'hi, ja que tracta de temes nostres, del poble.

Amb aquest escrit volem fer constar un problema greu que té lloc al poble, i al qual no es dóna l'interès que es mereix.

Com potser alguns haureu endevinat, estem parlant de la injustícia que estan vivint la Carme i el Pere, o, com molts anomenen, "els forners".

A través d'aquestes quatre ratlles, volem agrair el suport i la col·laboració que ha mostrat molta gent en aquest cas. Malgrat tot, no podem dir que hi hagi col·laborat tot el poble, no ha estat així, però sí una gran majoria.

En aquest temps ens hem conegut entre tots,

gent a la qual consideràvem justa, ha resultat no ser-ho, i altra amb qui no comptàvem ens ha donat la mà.

Sortosament, després d'una gran decepció per part nostra, hem pogut comprovar que encara queda gent bona; amb això volem dir que tenim la sort que en aquest poble encara hi ha persones que no permeten o intenten evitar que no es produeixin injustícies com les que estem vivint.

Gràcies, a tots aquells que ens heu ajudat i ens ajudeu, sense els quals no hauríem pogut fer tot el que de moment estem fent.

A més, voldríem demanar-vos que entre tots, poguéssim crear un clima d'avinentesa, per tal de trobar una solució a la qüestió, ja que les guerres només poden acabar bé dialogant, i així EVITAR QUE AQUESTA POBRA GENT VAGI AL CARRER!!

Un col·lectiu en defensa d'una causa justa

REFLEXIÓ SOBRE EL TERRORISME

El fenomen terrorista està aclaparant als mitjans informatius, que cada dia ens bombardegen amb la notícia d'un atemptat, robatori de municions, detenció de terroristes, etc.

A Espanya sembla ser que el terrorisme va sorgir per contrarestar la forma d'actuar del règim franquista.

Crec que actualment ja no té lloc, ja que s'ha passat de lluitar contra la Dictadura i per la Democràcia a una espiral de violència que ni ells saben certament per què ho fan.

Es podria comprendre de certa manera (que no compartir) els mètodes utilitzats contra les forces repressores; però això era abans. Actualment tot es basa en la negociació i el diàleg, ja que per la força de les armes és difícil aconseguir el que es pretén.

Els polítics deixen molt que desitjar en aquests aspectes; ja que totes les condemnes que fan, assassinat rere assassinat, són de cara a la galeria. Hi ha algun interès, per què, deixant de banda les seves idees polítiques, no s'uneixen d'una vegada i s'enfronten cara a cara el terrorisme?

Trobo una bajanada el fet de discutir per un lema que ha d'anar amb un pancarta; i que es barallin

pel fet del que s'ha de posar al manifest que es llegirà amb la manifestació corresponent.

Els polítics no són lliures, i això ho sabem, són esclaus dels seus partits; aleshores no poden dir realment el que pensen, han de dir el que els marca el partit. Llavors, si es parla tant de democràcia, s'haurien d'aplicar ells mateixos aquest principi, deixant que cada membre de cada partit pugui dir lliurement la seva i no estar sempre "bajo la disciplina del partido".

De sobte, ens trobem amb un galimaties entre els partits. Uns voldrien negociar amb els terroristes una sortida, d'altres no en volen saber res; un altre diu que si aquest partit pacta amb l'altre no hi entren; i, sincerament, aquí no hi ha Déu que s'entengui. I jo pregunto: es vol acabar realment amb el terrorisme? Hi ha un interès real per part de tots per acabar-ho? Jo tinc els meus dubtes.

La gent comença a estar cansada d'aquests assumptes i uns diuen que s'hauria d'aplicar la llei del talió: "ull per ull i dent per dent" o, més ben dit, "qui la fa, que la pagui". I torna a sortir el tarannà conciliador del polític; que ens ve a dir: "Si et donen una bufetada en una galta, para l'altra." Crec que ja s'han rebut massa bufetades, i això els esta marxant de les mans. El poble es cansa de posar la galta.

SANTI FONTANET

El Joaquim Cervera enguany ha celebrat els seus 25 anys de capellà i li hem demanat si podríem escriure part del sermó que ens va oferir-regalar per la Festa Major, i aquí el teniu, i al Quim aprofitem de felicitar-lo per aquest aniversari de la seva vocació.

ACCIÓ DE GRÀCIES ALS 25 ANYS DE CAPELLÀ

En la celebració dels meus 25 anys de capellà, a la parròquia que ara estic, Sta. Maria del Gornal (el 20 de maig passat) vaig dir que tota la gent que he anat coneixent al llarg de la meva vida, m'heu fet capellà.

I aquesta veritat, convicció personal i sentiment d'agraïment que tinc, pren una característica encara més intensa aquí a Ordal, on ara fa 39 anys que la família venim a passar l'estiu. Jo tenia 11 anys el primer estiu. Per tant, puc dir que vosaltres no solament m'heu fet capellà, sinó que m'heu preparat el terreny per ser-ho, m'heu donat les vostres ensenyances, heu confiat en mi, m'heu suportat, m'heu estimat, i tot això ha anat forjant en mi el procés que em va anar portant a decidir-me a enfocar la meva vida en aquest tipus de servei, el ser capellà. És a dir, m'heu vist com m'anava preparant per ser capellà.

A les parròquies on he estat, o ja hi anava per fer un aprenentatge del fer de capellà, o hi anava essent ja capellà. Aquí a Ordal ha estat diferent, també m'heu vist, diem, exercint de capellà, però abans m'heu conegut de nen, de jove, com a persona, amb els seus defectes i qualitats. I aquest tracte tan humà, senzill i proper, sense embuts, ni jerarquies, és el que més t'ajuda a viure, a fer-te més humà, i a fer de capellà, tal com jo ho considero.

Aquí he jugat com a infant, com a adolescent, com a jove, he fet molts amics, m'he sentit formant part d'una gran família, i aquí he après moltes coses de la vida.

Ho sabeu prou i per això estic molt content que de nou, com molts anys, em doneu l'oportunitat de celebrar entre vosaltres la Festa Major i la missa. La missa és sempre una celebració, una festa, una acció de gràcies.

Avui, doncs, a més de celebrar la Festa del poble, com tantes d'altres de les quals tinc molts bons records, també em fa il·lusió poder-vos donar gràcies per tot el que he rebut de tots vosaltres, al bell mig del signe més important de la fe cristiana, el que expressa la donació de la Vida del Crist envers nosaltres, i l'acollida de la seva estimació per part nostra, la que ens permet tenir la força per seguir estimant-nos els uns als altres.

Després de 25 anys fent de capellà, s'escau fer una reflexió sobre el passat, veure on som, i així enfocar el futur. A partir d'una taula rodona sobre diferents testimonis de fe (fet a Bellvitge i Gornal), vaig trobar 5 punts que també m'he aplicat en el meu propi itinerari de fe:

El primer ingredient d'un camí de fe són les arrels. En la majoria de les persones és en la família on rebem els hàbits més bàsics per conviure, els valors, i també la fe. L'escola també complementa aquesta base.

Puc dir, doncs, que la meva fe, i el meu ser capellà també troben el seu origen, les seves arrels en la família, una part d'ella procedent d'aquí d'Ordal. Un poble de profundes arrels cristianes, que ha donat també força capellans a la nostra Església, entre ells, recordo Mn. Ròmul Duran, germà del meu avi, de cal Duran, i tants capellans, encara vius, que conec, i m'han ajudat en molts moments de la meva vida. Ordal és, doncs, aquesta família més àmplia, que serà sempre arrel sòlida. En dono gràcies, i us invito a reconèixer i agrair aquestes arrels.

Un altre fet que a totes les persones ens ha ajudat a madurar com a persones i també com a creients és l'acompanyament que et fan al llarg de la vida moltes persones.

Familiars i amics, que saben estar en el lloc i moment oportú, t'aconsellen, t'escolten, et suporten, en el fons t'estimen. Sense ells seria impossible seguir en la vida, ni accedir al tresor de la fe que et transmeten sobretot amb el seu exemple, més vegades que amb les seves paraules. També aquí a Ordal, moltes persones m'han fet d'acompanyants en la meva vida i us ho agraeixo.

Un tercer aspecte important de la fe és la decisió lliure i personal. Cadascú s'adhereix al Crist perquè vol, perquè amb plena llibertat creu que Jesucrist és veritat, camí i vida. Aquesta decisió, com altres, com la decisió sobre els estudis, els tipus de treball, o sobre quina tendència política prefereixes, o sobre amb qui i com fer camí junts en la vida.

Normalment, es fa en plena joventut. A vegades es pot retardar, amagar, oblidar, però sempre hi ha la pregunta sobre el sentit de la vida que no es pot deixar

de banda. Aquí a Ordal, també vaig anar prenent decisions, que em varen portar al sacerdoci.

Un altre ingredient molt important en la vida de les persones i en la vida de fe, sense el qual no existiria aquesta, és el fet de formar part d'un grup, d'una comunitat, que viu, expressa i celebra allò que creu. Per a mi, entre altres, Ordal, ha estat, especialment els estius, aquesta comunitat, aquesta família gran. També en dono gràcies.

Finalment, hi ha sempre una crida, algú que et demana un servei, que et dóna una responsabilitat que et fa sentir útil, valorat. Aquí a Ordal, des de molt jove, a vegades penso que massa jove per aquelles responsabilitats, se'm va demanar que portés els campanyaments dels infants i dels joves, juntament amb altra gent; i altres responsabilitats que a la vegada entretenien el meu temps lliure de vacances, i el feien profitós.

Va ser Mn. Josep qui m'ho va demanar, i gràcies a ell, el qual, a més, em va acompanyar al seminari, em va escoltar els meus dubtes i preguntes sobre el ser capellà, aquí a Ordal vaig aprendre a fer coses pels altres en la pràctica, sense massa discursos.

Mn. Josep, i tots els joves i infants aleshores, i pares i mares, vareu posar confiança en la meva persona, i aquest fet crec que ha estat molt important per descobrir l'esperit de servei, la felicitat que dóna i el bé que et sents quan algú et responsabilitza d'alguna tasca. Gràcies, també, Mn. Josep i a tots i totes.

Tant les arrels, els acompanyants en la fe, la decisió lliure personal, la comunitat i les persones que en un moment determinat et criden i et demanen fer un servei no serien possibles, si no hi hagués la crida de Déu, que continuament ens reclama, se'ns comunica i ens vol bé.

La fe no és res més que l'acollida benèvola a aquesta crida i donació de la seva gràcia, de la seva pau, de la seva joia.

Si creiem que Jesús ens vol bé, si confiem en Ell, val la pena fer cas de les seves paraules. Jesús (en l'evangeli d'avui) refusa l'actitud d'aturar-se en la vida, i ens mou a seguir lluitant. Critica el ric, egoista, autosuficient, que no reconeix gens les necessitats dels altres, i que només mira per ell, que reuneix tresors per a ell mateix. Jesús no vol que ens fem rics d'aquesta forma, sinó rics als ulls de Déu.

Observem avui dia molta gent que treballa i treballa per guanyar diners, esperant arribar un dia a aturar-se i divertir-se. Però també notem que molts no ho fan, i no acaben mai de gaudir de la vida. Altres sí, i fins i tot hi ha qui cerca el diner fàcil en negocis

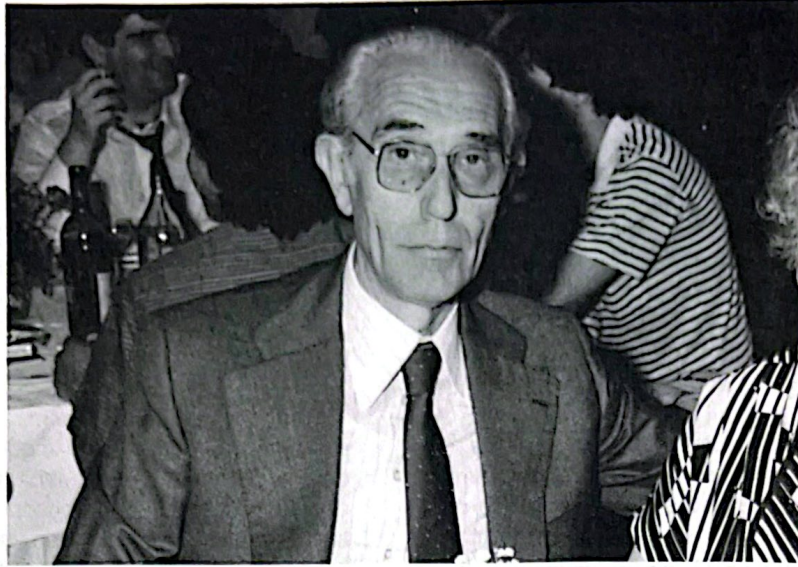
corruptes, però tots aquests tampoc els diners els assegura la vida.

Moren algun dia, tenen por que els robin, viuen preocupats, però sobretot algun dia recorden i si no ja hi ha sempre algú que els recorda el seu egoisme, el seu acaparament és precisament el que impedeix que altres tinguin vida. Tantes famílies al Tercer Món, les que queden allà i les que emigren cap aquí, i en el quart món de les nostres ciutats que no poden tenir el mínim per viure, perquè altres pocs ho acaparen tot. Aquest fet és molt denunciuable.

La vida és de tots, i vivim, si vivim juntament amb els altres, perquè tothom tingui vida. Tant de bo que des de les nostres arrels sapiguem transmetre la clau que Jesús ens va donar: ens va donar la Vida de Déu, fins a morir en creu, i així en va mostrar el que vol dir viure, vol dir donar el millor que tenim als altres.

MOSSÈN JOAQUIM CERVERA I DURAN

RICARD FORTS: UNA PERSONA SINGULAR

El tiet "Ricardo", que és així com l'anomenàvem, era una persona singular, es distingia per les seves idees i aportacions artístiques. Els seus pensaments i reflexions, que feia a tothora, sobre les coses importants però també sobre les situacions senzilles de la vida, es distingien per alguna cosa inusitada, diferent.

Quan anaves a casa seva o bé el trobaves pel carrer quan anava o venia d'algun lloc, i m'aturava per parlar-hi, sempre t'aportava alguna cosa que et feia pensar, no tenia respostes banals, hi afegia sempre aquell aire personal seu, aquell aire singular, que us comentava en iniciar aquest escrit.

El tiet era també un artista, des de molt jove el dibuix havia estat un de les seves habilitats i aquí a Ordal n'havíem tingut bones mostres, recordem les carrosses que es feien per les Festes de la Mercè de Barcelona, i com i amb quin detall les creava i dibuixava. També en moltes ocasions hem pogut contemplar els seus dibuixos en les portades de programes de la Festa Major, o de l'Aplec de la Font Santa. Un d'aquests dibuixos és també l'escut d'Ordal que forma part de molt elements del nostre poble, a l'Ateneu hi és, els gegants també el porten.

Des de ben jove, en casar-se amb la tieta Montserrat, li agradava venir a Ordal amb les seves filles a passar els estius.

Durant un temps als estius vam viure conjuntament amb els meus pares i germans a Cal Quim, recordo que amb el meu pare, una vegada, van agafar un carretó —un portant-lo i l'altre anant de paquet—, anaven i venien fins al parc per tal de regar alguns arbres i plantes, sempre tenien la gresca engegada i a nosaltres, que aleshores érem infants, ens agradava, i per això en guardem aquest entranyable i sentit record.

En les trobades familiars, després de dinar, a l'hora de la sobretaula, recordem les seves cançons de muntanya, sempre ens ha agradat cantar-les i ell n'era un dels principals protagonistes, entonant *La muntanya venerada* i *El volgut estirià*, cantant amb aquell aplom i serenor que li traspuava i encomanava als que tenia al seu voltant.

Darrerament, havíem descobert una nova faceta del tiet, escrivia poemes, però no d'ara, sinó que feia molts anys que n'anava escrivint, però no ho havia dit quasi bé a ningú, per la seva senzillesa i humilitat.

Les darreres paraules d'aquest escrit i per tal de confirmar el que us deia: "El tiet Ricardo era una persona singular" seran les seves pròpies paraules, un dels seus poemes, que ens acompanyarà en recordança seva.

MONTSE IBAÑEZ LLORENS

VELL GUARDIÀ DEL SANTUARI

Sempre és l'arbre i així ho serà,
avui dóna ombra planera o demà se'l tallarà.
Però l'arbre aguanta i guaita,
només té aquell bressolar
d'una melodia buida, que li don l'aire al passar.
Són les fulles que tremolen totes juntes per dansar.

Al peu mateix de l'escala
hi ha un lledoner plantat
l'escala és de la Verge
del lledoner enamorat.
Han passat les hivernades
i els estius l'han retrobat
amb mantell de fulles verdes
però tu sempre tan callat.
Déu et guardi el Santuari
que de tot temps l'has guardat.
Quan al caminant sorprendis
tan sorprès com n'estic jo
afina els sentits i escolta
com si fos una oració.
De res serviria si un dia
implorant caus ajagut
per a donar-nos a entendre
que el teu callar no és vençut.
Avui t'adreço per sempre
un a reveure si hi cap
"Guardià del Santuari"
reverent arbre preuat.

DEDICAT: AL MEU PARE
RICARD FORTS, AGOST DEL 1999

ÉS TARDOR EN EL MEU COR

Resta sol el llit cobert de besades,
d'aromes de joia, de colors de primavera.
Ja no hi voldré tornar mai més en la teva absència.

El teu poema s'esmuny enmig de les meves llàgrimes,
el vent d'aquest dia s'emporta les últimes fulles
que esguardaven tot l'amor d'uns passats estius.
...ara l'ànima queda nua, com el salze i l'ametller.

El meu desig més fervent és que recordis sovint
aquells esculls de platja, i aquell llit que fou estiu per als dos.

Les hores cauen lasses, i vull esborrar la meua imatge
per recordar-te gelós del sol que m'acaronava,
frisós de l'aire que fuetreja sensualment el meu vestit.

Mentre la tarda dels meus dies s'arrossega lenta i cansada,
t'agraeixo els mots més pregons i les cançons més dolces,
i fins i tot els dies grisos de l'hivern, que ha estat l'últim present que m'has ofert.

M'esborraré del teu destí, mentre tu, de nou, dibuixes somriures,
intentant oblidar el meu present i el teu ahir amb mi.
...ara retorno silent a la nit... a la solitud... al teu oblit.

ATZUR

TARDOR

L'oreneta pren son vol,
i tot ocell sortit del niu.
Nos colors porten el sol,
és la fi del nou estiu.

Nostres camps vermellors,
colors ocres i daurats,
els conreus meravellosos,
contrastant amb els sembrats.

Ha passat la primavera;
quin perfum i quina olor!
Nostre cel, diu a la terra
que ha tornat ja la tardor.

La mirada pren nous aires,
nostre cor batega amunt,
tot deixant les flors, les flaires
escampant tots els perfums.

Nostres ulls veuen la rosa,
que tardana ha florit;
tot seguit ja n'és desclosa,
dins el cor ens fa neguit.

La perdiu canta a les vinyes
esperant el nou estiu,
va buscant entre les pinyes
entonant el cant festiu.

Oh, tardor meravellosa!
que ens enlaïres, com tresor,
porta'ns pau esponerosa,
cimple el cor del bell amor.

La tardor ens porta a les festes
de fi d'any i de Nadal,
si no anem a les palpentes,
el trobarem en el portal.

Jesús neix en l'establia,
per a l'home redimir
i al cor porta l'alegria
que la mort no és la fi.

Ben semblant a la natura,
nostra vida avui neix,
passa el temps amb prematura,
i a la volta, ja no hi ets.

Jesús, Pasqua ressuscita,
i obre el cel de bat a bat,
tots nosaltres ens invita
a viure en Ell la veritat.

I quan arribi aquella hora benaurada,
de joia, pau, amor i esperança,
tot cantant-vos suaus himnes de lloança,
puguem sempre contemplar-vos dalt del cel.

I arribarà el jorn venturós del nostre encís,
aquell jorn que es fondrà dins nostre cor,
d'un Déu tendre, i entranyable el seu amor,
i plegats volarem al paradís.

Allí hi haurà consol, amor i veritat,
on Déu ho serà tot per nosaltres,
on, esperits, conviurem amb els arcàngels,
i començarà la nostra eternitat.

EUDALD VENDRELL I GALLART

VIGÍLIA DE NADAL

D'un record de la infantesa
són els versos que us escric,
tenen, doncs, la calidesa
d'uns ulls de pa de pessic.

L'avi a la vora del foc
s'està fent una torrada,
mentre l'àvia a poc a poc
ploma un ànec resignada.

El Nadal truca a la porta,
la casa s'omple de gent,
hi ha un caliu que reconforta;
sembla un pessebre vivent.

La mainada fem xivarri
i als adults fem empipar,
ens diuen: —aneu al barri
que hi ha més lloc per jugar—.

S'ha fet fosc massa de pressa
i tothom comença a desfilar,
però una olla de sopa ben espessa
ens convida a quedar-nos a sopar.

Amb els pares de bracet
anem tots tres cap a casa,
a fora fa tant de fred
que fins i tot l'alè es glaça.

Quan deixem els oms enrere
se'm desferma la il·lusió;
només tinc una fal·lera:
poder fer cagar el tió.

Aquesta tendra mirada
que no he volgut reprimir
m'ha recordat la tonada
de la innocència d'ahir.

EUGENI VENDRELL I SOLER

IMATGES DE LA FESTA MAJOR ORDAL - 2001

Tot abrigant-nos, recordem la passada Festa Major, en la qual acompanyats de forta calor els ordalencs i ordalencques vam viure "a tope" la festa.

L'esperat pregó presentat per l'Esplai Sol Naixent ens va retornar a molts a l'època dels campaments i d'altres activitats juvenils... quins temps aquells!

Els diables de nou van omplir l'aire de sofre i paraulotes... i alguna altra crítica que..., en fi: fa mall, però ja ho hauríem de saber, que els diables no fan pas el be, sinó el mal i l'animal.

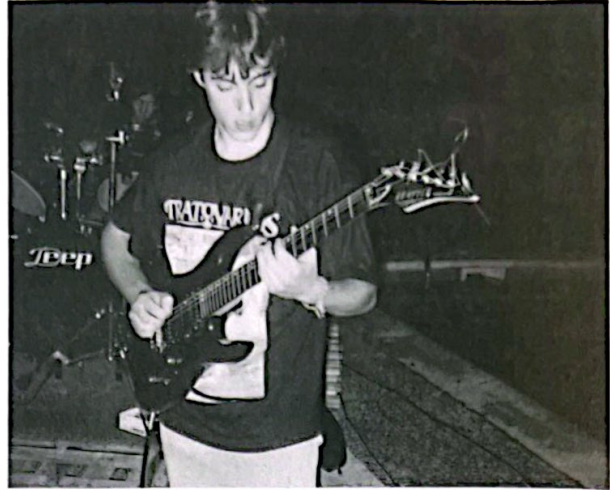
Abans de les matinades amb xaranga, l'Escrucerot va fer de les seves per la N-340. Aixó sí, li costa d'arrencar.

A pedalejar i treure' s la son ...va, que després tindreu esmorzar!

I potser sí que haurem d'engradir la sala, perquè amb tanta mainada fent ballets no hi cabem ni drets.

METALDEATH COMENÇA A SONAR

Dins les actuacions programades de la passada Festa Major d'Ordal, vàrem poder veure i sentir Metaldeath.

Nò hem descobert res nou. Ja fa temps que tres joves del nostre poble, Rolf Cichon (veu i baix), Jaume Soler (guitarra) i David Casas (bateria), assa-gen als baixos de l'Ateneu i que, definitivament, s'han consolidat com a grup de música rock.

En els primers anys, sempre hi ha un aprenentatge. I, més tard, un evolució fins arribar al domini instrumental i tècnic. I aquest és el camí que han seguit els de Metaldeath.

Prenen com a referència els grans grups de rock dur com Godgory, Death, Destruction, o els de Therion, per anomenar alguns, han sabut fer que la seva música soni més visceral i emocional. Surrealista en alguns moments i a estones vibrant i encoratjadora.

Han estat capaços de crear el seu propi univers tant amb les seves cançons com en la seva interpretació. I es aquí on la veu d'en Rolf imprimeix el segell diferenciador del seu propi i peculiar estil que va desgranant cançó darrera cançó. Tot això, amaniit amb el ritme sonor de la guitarra d'en Jaume i la percussió de la bateria tocada pel David, forma un còctel d'una música exploradora de nous sons, rica en matisos, heterogènia, inconformista que en alguns moments arriba a altes temperatures.

Són conscients que el ritme i el so que imposen atreu, però la realitat els mostra que encara hi ha alguns aspectes que els falta polir i millorar.

Una cosa sí que és evident, que entre ells tres hi ha una certa química i compenetració alhora d'actuar. I aquest "bon rollo" es reflecteix en les seves actuacions i ho saben transmetre al seu públic. Si més no, cal veure, i tenir en compte, el potencial de les seves cançons i sobretot la repercussió mediàtica en els ordalencs, perquè Metaldeath ha estat capaç d'aglutinar, al seu voltant, tot el jovent de la seva generació del nostre poble.

Però, sabem qui són realment els de Metaldeath?

Hem estat amb ells per conèixer-los un xic més i saber realment com ho fan i quines són les seves expectatives de cara al seu futur.

—La primera pregunta és quasi obligada. Com i per què vàreu formar el grup?

Tot va començar fa ara uns 3 o 4 anys, quan, a l'autocar que ens duia al col·legi, ens va sortir la idea de formar un grup.

De primer, no teníem els esquemes gaire clars de com seria aquest grup fins que, cadascun de nosaltres es va inclinar pel seu instrument i, realment, ha sortit collonut. Llavors vàrem començar a anar a classes particulars de música.

—Podríeu dir-nos el perquè del nom Metaldeath? Que hi va haver altres noms?

En un principi ens dèiem Nobring, i era com una espècie de projecte en el qual tocàvem pop rock,

blues.. I fins i tot, teníem saxo! Seguidament, a causa de la baixa del saxofonista, vàrem dir-nos Metaldeath i vam aprofitar aquesta ocasió per realitzar la música que més ens agrada, el metal.

És així, doncs, com ens vàrem posar el nom del grup. Creiem que és adient pel tipus de música que fem. Hi ha altres conjunts que també han assimilat el seu nom al tipus de música que fan com Metallica, Megadeth i altres, com molt bé has comentat abans de Death...

—L'estil de música que feu, ens el podríeu definir?

Sí, és el millor que podem fer (ha, ha...). El metal té moltes branques. Hi ha el heavy metal, el power metal, trash metal, speed metal, death metal..., i nosaltres, en la música que elaborem, en fem servir moltes d'aquestes. És per això que les cançons sonen diferents entre elles.

—Hem comentat que teniu influències dels grans grups de música rock actuals. Quins són els vostres ídols?

Bé, n'hi ha molts, però, amb els que ens sentim més identificats són: Iron Maiden, Metallica, Megadeth, Helloween, AC/DC... N'hi ha moltíssims.

—Una altra pregunta obligada. Per què can-teu en anglès? Heu pensat, alguna vegada, fer-ho en català?

L'anglès acostuma a ser l'idioma oficial del metal i el que realment queda bé, però no descartem la possibilitat, en un futur, de fer un "estribillo" en català. Això no és per ara la nostra preocupació. L'important, per a nosaltres, és fer la música que ens agrada i en la que, realment, hi gaudim.

—Com comenceu a fer una cançó? Què us inspira?

Cadascú de nosaltres tres col·labora en aportar idees, que, si són bones, les agafem i les incorporem, si no, no.

Ens inspirem en la música dels grans grups que ja hem esmentat i, sobretot, en les ganes de tocar. És fantàstica la satisfacció que tenim en sentir una cançó feta per nosaltres.

—Quins temes, de les lletres, són les que més toqueu?

El metal és un estil que es basa en la disconformitat que hi ha en el món, en el seu malestar general. És per això que les lletres parlen d'insatisfacció, de destrucció, de rebel·lió... Fins i tot de desamor i, en algun cas remot, d'amor, però això es fa en grans balades.

—Sabem que, darrerament, heu actuat a l'Ateneu Popular de Vallcarca, amb força èxit de públic. Això vol dir que Metaldeath s'ha consolidat com a conjunt de música rock. Teniu pensades altres actuacions?

De moment, no. Però no descartem la possibilitat de fer-ho. És fantàstic fer concerts amb altres grups i en llocs com a l'Ateneu Popular.

Esperem que, de cara al proper any, tinguem la sort de fer alguna actuació més com la que vàrem realitzar a BCN.

—Us voleu dedicar a la música? Fins on voleu arribar?

No tenim previst dedicar-nos-hi, però seria un dels nostres somnis. Sabem que encara no tenim prou experiència, sobretot pel que fa a les actuacions de cara al públic. El camí que hem fet fins ara és encara curt. Ens falta rodatge. Però el sol fet de ser coneguts per la comarca ja ens ompliria de joia i satisfacció. Seria una de les nostres metes. Fins ara, ens ho hem agafat com un hobby.

—Voleu afegir quelcom més?

Sí. Solament donar gràcies a la gent que en tot moment ens ha donat el seu suport. I, molt especialment, als nostres fans, que no els decebrem mai, i esperem que cada cop gaudeixin més amb Metaldeath. Fuck you!

- Al juliol passat els carrers d'Ordal es van omplir de gegants i gegantes per celebrar els 35 anys dels Gegants d'Ordal, a més de comptar amb un bon gruix de colles geganteres, també es van convidar personalitats i es varen fer parlaments. També s'atiparen de pernil... en un gran sopar que es va fer per a totes les colles geganteres. L'exposició de fotografies d'aquest 35 anys i passí de vídeos va tenir un gran ressò. També s'hi exposaren records de diverses trobades.

Endavant i per molts anys a la colla de Gegants d'Ordal!

- No surten a la pàgina de les imatges de la Festa Major perquè són notícia de primera plana i, com a tals, necessiten que els donem de menjar a part.

D'aquesta manera, la revista de l'Ateneu vol ser la primera a esmentar la primera actuació, dins els actes de la F.M., del grandios i espectacular conjunt harmònic de veus ELS LLOBARROS, el dimarts 7 d'agost del 2001 (a les 21,30 h, per ser més exactes). Data memorable que quedarà gravada en la memòria col·lectiva de la gent del nostre poble.

Ens reservem altres comentaris, ja que tots els qui vàrem assistir a la seva actuació vam poder constatar que l'èxit, el tenen assegurat.

Arran d'aquest fet, la redacció de la revista ha pogut comprovar un augment d'ordalencs al consultori, afectats per depressions, angoixes i estats d'ansietats emocionals aguts. A causa del col·lapse que s'ha produït, l'Ajuntament de Subirats s'ha vist obligat a fer un consultori nou urgentment.

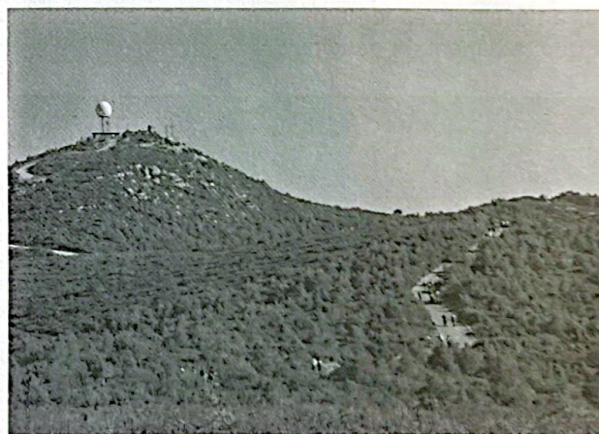
- El propassat mes d'octubre, l'Ajuntament de Subirats va convocar a una reunió els veïns del carrer Penedès de l'Ordal, per informar i exposar el projecte d'urbanització de l'esmentat carrer. Obres que s'esperen que estiguin totalment executades al 2002.

A més a més, i en el transcurs de la reunió, l'alcalde va comentar que els objectius de l'actual consistori són acabar la seva legislatura amb l'asfaltat de tots els carrers d'Ordal.

- El diumenge 4 de novembre passat una setantena d'ordalencs i d'altres contrades vàrem fer l'excursió cap a Mas Granada, Puig d'Agulles i Montcau; el dia ens va acompanyar i de l'esmorzar, no cal que en parlem!

El diumenge 2 de desembre, la matinal va ser una caminata fins a l'Avenc de Subirats, on es va col·locar, com es va fer l'any passat a la cova del Pare Josep, el pessebre. Tots els participants van rebre la grata sorpresa de veure l'avenc il·luminada i amb música de fons. Després de la visita, es va fer un esmorzar popular amb botifarres, carn a la brasa, etc.

- Aquest Nadal l'Ateneu s'omplirà a dalt l'escenari i a baix a la sala, ja que de nou ens ofereixen l'obra de teatre *LA ROSA DE JERICÓ*, de Josep Duró i Gili. Obra bíblica en quatre actes i un epíleg, que fou estrenada el dia 27 de gener del 1927, al barri de Gràcia, de Barcelona.

Hem llegit la següent notícia al 3de8.

"Miquel Vendrell i Juli Bàrcena, alcalde i tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Subirats, es van reunir el 23 d'octubre passat amb Ramon Massaguer, secretari general del Departament de Sanitat, i Xavier Niño, gerent de la Regió Sanitària Costa de Ponent, a la qual pertany la comarca de l'Alt Pe-nedès. En aquesta reunió es va posar de manifest la necessitat de disposar de nous equipaments sa-nitaris per a les poblacions d'Ordal i Lavern.

"Pel que fa a Ordal, el consultori municipal actual no compta amb els espais i equipaments suficients, ja que han quedat clarament obsolets amb el pas del temps. L'Ajuntament de Subirats té en fase d'adquisició un local, qualificat com a idoni pels serveis tècnics del Departament de Sanitat, en el qual s'instal·larà un nou consultori local en substitució de l'actual.

"Lavern no disposa de consultori local i és actualment una de les poblacions que ha experimentat més creixement dins el municipi de Subirats. Per aquest motiu l'Ajuntament ha destinat un solar per a la construcció d'un consultori local. El solar ha estat qualificat com a idoni per part dels serveis tècnics del Departament de Sanitat. Tant Massaguer com Niño es van mostrar d'acord amb aquesta petició, atès que així es reflecteix als estudis tècnics que des de la Regió Sanitària s'han elaborat al respecte.

"Per tal de facilitar ambdós projectes, es van comprometre a l'ajut del Departament de Sanitat. Així, un cop realitzada la valoració econòmica d'ambdós projectes, el Servei Català de la Salut destinarà els recursos necessaris per tal de col·laborar en el finançament de les obres de construcció, les quals portarà a terme l'Ajuntament de Subirats, i en el posterior equipament dels dos centres. L'Equip de Govern de l'Ajuntament de Subirats ha valorat molt positivament aquest acord, que permetrà disposar dels dos nous consultoris municipals en el termini aproximat d'un any."

L'AGENDA

- Properes sortides del grup excursionista

Cresta Bocs:

Gener: Dia 13, excursió a Olesa de Bonesvalls.

Febrer: Dia 3, excursió a Núria.

Dia 17 o 24, esquiar a Andorra.

Març: Dia 3, matinal al Montsec.

Abril: Dia 14, caminada per Montserrat.

Maig: Dia 5, sortida al Montmell.

Juny: Dia 5, excursió a la Costa Brava.

Agost: Dies 8, 9 i 10, a la Vall Fosca-Montseny de Pallars.

- **El bibliobús** torna a ser cada dijous a la plaça de les Escoles des de les 11 h fins a dos quarts de dues del matí.

GEGANTS D'ORDAL

Després de la gran i exitosa festa del 35è aniversari, els Gegants d'Ordal recuperen la normalitat.

Com a novetat tenim que ara, en aquest mes de novembre, hem portat a arreglar els gegants; és a dir, tornar a pintar la fesomia i l'expressió de la cara i arreglar alguns desperfectes en les mans i braços.

Per Reis, en la cavalcada de Sants, a la qual assistim cada any, des de ja fa molt temps, els estrenarem. A més, i aprofitant l'avinentsa, s'ha portat a rentar la roba i s'ha fet la capa nova.

També hem de dir que el curs de gralla segueix en marxa, cada dimarts a les 9'00. Els progressos són evidents, i gràcies al nostre professor, el «Cisco» del Pla, amb el temps tindrem un bon grup de grallers.

No cal dir que tots aquests canvis serien inútils si no hi ha un grup a darrera que doni suport i encoratgi els gegants d'Ordal. No som gaires i en algunes sortides tenim greus dificultats. Això que animeu-vos i veniu a formar part dels Gegants d'Ordal. És una experiència agradable, no són gaires dies i de segur que us ho passareu molt bé amb tota la colla gegantera d'Ordal i de molts altres pobles.

ESPLAI SOL NAIXENT RESPECTE ÉS ESTIMAR

Per Nadal sentim paraules com: felicitar, pau, solidaritat, família, alegria, fe... Tots aquests mots (i molts d'altres) agrupats formen la paraula RESPECTE. Respecte a la parella, a l'amic, als que conviuen amb nosaltres, a Déu i respecte a totes aquelles persones que ens ajuden a viure la vida.

La vida, viure, implica respectar-nos constantment, i, com amb tot, cal començar per un mateix, estimar-se, estimar-nos tal com som acceptant segons el nostre criteri el que ens fa millors o pitjors que un altre.

Havent interioritzat els nostres valors dins la societat i partint de nosaltres mateixos podem començar a respectar les persones, l'entorn natural, el poble, les cultures, les religions, les famílies...

No és feina fàcil inculcar l'assignatura del respecte, ja que cada vegada més ens oblidem de la importància del seu significat. Per això, aquest any des de l'Esplai volem retrobar aquest significat perdut, per transmetre als futurs ordalencs un valor tan bàsic per la societat com és l'anomenat RESPECTE.

Creiem que és molt important, ja que si els nens aprenen a respectar sabran ESTIMAR.

BON NADAL I BONES FESTES!

ELS MONITORS

CORAL L'ORENETA D'ORDAL

TROBADA DE CARMELLES DE L'ALT PENEDÈS,
BAIX PENEDÈS I GARRAF

L'any 1990, aviat farà dotze anys, la Coral l'Oreneta d'Ordal pren part en la XII Trobada de Caramelles de l'Alt i Baix Penedès i el Garraf, a Llorenç del Penedès, on participaren conjuntament 21 colles de cantaires. L'any següent, el 1991, aquesta trobada se celebrava a Sant Pau d'Ordal. Quan dos mesos abans ens reuníem allà, ens digueren que l'any 2002 correspondria a Ordal organitzar la trobada. A molts els semblava una eternitat; els més bromistes deien que la meitat ja anirien amb bastó. I ja ho veieu: ja estem «en capella».

El dia 7 d'abril del 2002 correspon a la colla l'Oreneta d'Ordal allotjar la XXIIIa edició d'aquesta tradicional trobada, que ha arrelat considerablement en les comarques penedesenques i el Garraf. Les persones que ens han acompanyat durant aquests anys en les diferents trobades han pogut comprovar personalment la gran complexitat que comporta organitzar amb èxit un esdeveniment d'aquesta magnitud.

Per als ordalencs que desconeixen els detalls més propers a tot això us dibuixarem a grans trets, la moguda que ens espera. Està previst l'assistència d'unes 1.300 persones; d'aquestes, entre 750 i 800 són cantaires i la resta acompanyats, amics o familiars. S'ha de comptar que aquestes persones arriben al nostre poble amb prop de 450 vehicles particulars i 3 o 4 autocars, que cal aparcar correctament i en un lloc proper a la trobada.

La cantada, que es porta a terme a la pista poliesportiva, demana l'arranjament d'aquesta: muntar l'entarimat, cadires, sonorització i moltes d'altres coses que, a simple vista, potser no es veuen. El punt final de la trobada és un gran pica pica per a tots els assistents. Els pobles anteriors ens han deixat el llistó molt alt, i per això cal que ens esmercem al màxim per poder mantenir-ne el nivell.

La Coral l'Oreneta voldria sensibilitzar el poble d'Ordal perquè sigui un bon amfitrió per a totes les persones que assistiran a aquesta trobada, on volem transmetre el bon tracte i acolliment, per fer guardar a tots un bon record. De sobres sabem que Ordal sempre que ha hagut d'organitzar algun esdeveniment ha comptat amb molta gent, no tan sols disposada a fer les coses, sinó a fer-les molt bé.

En aquest acte no podem ser tan sols uns quants: necessitem la col·laboració de tot el poble per tot el que s'ha de fer, bé sigui en el muntatge, en el guarniment de la pista, l'aparcament dels cotxes i autocars, la preparació del vermut i un llarg etc.

Aquesta és una petita introducció, per tal que tots vosaltres comenceu a ésser conscients de la importància d'aquesta trobada i perquè entre tots anem parlant-ne i començant a posar el fil a l'agulla. No cal dir que més endavant us informarem puntualment de tots els detalls de la festa i dels plans d'actuació que cal dur a terme.

No voldríem donar per acabada aquesta notificació sense felicitar la Coral de Lavern Art i Germanor i tot el seu poble en general, pel seu magnífic acolliment i la seva acurada organització de tots els detalls de la festa. I no tan sols això: volem agrair de tot cor a la Junta de la Coral Art i Germanor la seva inestimable col·laboració en facilitar-nos fins al més petit element de la trobada, amb dossiers i reunions conjuntes. La seva experiència, encara propera, ens ha ajudat a preveure imprevistos i comptar amb tot allò, que moltes vegades, els nervis i les presses fa imperceptible.

Esperem que la nostra il·lusió per ser els protagonistes d'aquesta trobada pugui arribar a tots vosaltres i que la compartiu plenament amb tota la colla de l'Oreneta d'Ordal.

Moltes gràcies i fins aviat!

L'ESCURCEROT I DIABLES D'ORDAL

Hola a tothom:

Comuniquem a tota la gent d'Ordal que el nostre grup ha tingut i té molta il·lusió per continuar amb la tasca que està portant a terme i vol transmetre aquesta mateixa il·lusió als nens i nenes del nostre poble i a tot el jovent, i en aquest sentit estem oberts a rebre noves incorporacions al nostre grup, seguint les següents pautes:

1r. Les sol·licituds s'adreçaran a la seu de l'Escurcerot i Diables d'Ordal, c/ Nou, 16, especificant les dades següents:

- . Nom i cognoms
- . Adreça
- . Telèfon
- . Data de naixement

2n. Les noves incorporacions es duran a terme tenint en compte les vacants i l'edat del sol·licitant.

3r. A partir dels 10 anys es podran incorporar

a les vacants dels timbalers. I qualsevol dels timbalers que tinguin 18 o més anys i vulguin passar a ser diables o portadors del drac, podran ocupar les seves vacants.

4t. És molt important tenir em compte que el que vulgui incorporar-se al drac o als diables ha de ser major d'edat.

5è. Seran acceptades totes aquelles persones fins al màxim de 65 anys.

Esperem la col·laboració de tothom que estigui interessat a què aquesta entitat segueixi evolucionant i que no decaigui mai.

També volem fer esment que durant la primavera del 2002 farem una sortida a Port-Aventura, i tothom que hi vulgui venir ho podrà fer. Però d'aquest tema ja informarem properament.

I qualsevol suggeriment que ens vulgueu fer, també el podreu dirigir a l'adreça de la nostra seu

COMISSIÓ DE REIS D'ORDAL

Aquest any ja en farà cinc que es va crear la Comissió de Reis d'Ordal.

No ens ho sembla pas, però ja han passat cinc anys.

No obstant això, nosaltres seguim amb el mateix esperit del primer dia: fer passar uns dies d'esbarjo i alegria a tot el poble d'Ordal i principalment a les nenes i nens del poble, que amb tanta il·lusió esperen l'arribada dels Reis d'Orient.

Com cada any, organitzarem una sèrie d'actes per tal d'omplir aquest dies.

El dissabte 22 de desembre, com cada any, es farà la capta de Reis, passant els programes per les cases; i juntament amb el programa un petit obsequi i dues tires per entrar amb el sorteig d'un DVD, que es farà durant el ball de Reis.

Esperem que tothom gaudeixi d'aquests actes. Bones Festes!

GRUP DE TEATRE TERRA BAIXA

El grup de teatre Terra Baixa té aquest mes de novembre un bon ritme d'activitat.

El dia 17, dins del marc de la Roda de Teatre Amateur de l'Alt Penedès, va representar l'obra *El senyor Perramon* a la Granada, i el dia 25 als Monjos, al Centre de Mas Catarro. Cal agrair l'esforç dels actors, l'equip de muntatge i il·luminació del mateix director, ja que aquesta època estem tots plegats molt enfeïnats amb la representació dels Pastorets.

Aquestes sortides són molt interessants per a aquest grup que ha fet una forta inversió en focus, torres, equips d'il·luminació, decorats i vestuari.

CURSET DE MAQUILLATGE I DIRECCIÓ

Seguim amb el teatre. Durant aquests mesos també s'està portant a terme una iniciativa molt lloable i que dona mostra de les ganes d'aprendre i de l'esperit d'una colla de gent que s'interessa pel teatre.

L'Àngels Vendrell i la Mercè Suriol assisteixen cada dimecres a un curset de maquillatge que es fa a Vilafranca, per tal d'aprendre les tècniques i els trucs per pintar i caracteritzar amb realisme els actors. Felicitem aquesta iniciativa, ja que tot allò que sigui per millorar i adquirir coneixements amplia el nostre ventall d'actuació, la nostra qualitat com a grup i la nostra projecció en el futur.

XI RODA DE TEATRE DE L'ALT PENEDÈS

Com sabeu, aquest any 2001 i el següent 2002 se celebra amb èxit la Roda de Teatre de l'Alt Penedès, que ofereix als grups amateurs de teatre dels nostres pobles el fet de poder oferir les seves obres per tota la comarca.

El grup d'Ordal, Terra Baixa, ha ofert, al novembre d'enguany, la seva obra *El senyor Perramon* a la Granada i als Monjos, a la masia de Mas Catarro, on van tenir un gran èxit i una assistència massiva de públic.

El proper mes de gener, ens visiten, al poble d'Ordal, el grup del Pla del Penedès Llabor d'art, amb una obra que us recomanem, ja que és una representació clàssica i feta amb gran fidelitat a l'original. Esperem que l'obra sigui del vostre gust i que Ordal faci gala de la seva estima pel teatre i vingui a veure aquesta obra, que de segur agradarà a grans i joves.

No hi falteu!

Dissabte, **12 de gener del 2002**, a l'Ateneu Ordalenc, a les **10'00 del vespre**,

JO SERÉ EL SEU GENDRE

Original de Jaume Vilanova i Torreblanca, sota la direcció de Lluís Montull, i que compta amb el següent repartiment:

Agustina	Sílvia Guitart
Eduard	Jordi Romagosa
Esperança	Alba Florez
Vicens	Toni Carbó
Rosa	M. Jesús Muñoz
Alfred	Emili Muñoz

Director	Lluís Montull
Atrezzo	Meritxell Colomer
Traspunt	Gemma Nadal
Escenografia	Jordi Romagosa

SINOPSI

Jo seré el seu gendre es va estrenar l'any 1956 i és una obra plena de conceptes testimonials i de costums del moment en què es va escriure. Per això veiem que se'ns parla de les restriccions del corrent elèctric tan freqüents en aquells temps, dels tramvies, del camp del Barça a les Corts i del camp de l'Espanyol a Sarrià, de propines de dues pessetes als missatgers que porten els encàrrecs a domicili, etc. Cap d'aquests conceptes és actualitzable, els valors han canviat i els paràmetres són massa diferents; per tant, servim l'obra tal com es va estrenar sense modificació de cap mena, és a dir, s'ha respectat l'original de cap a peus.

ELS PASTORETS D'ORDAL

PRESENTACIÓ

Molts anys enrere, a Ordal era tradició representar els pastorets any rere any. Aquesta tònica es trenca l'any 1962, excepte algunes representacions esporàdiques de nens i adolescents.

Aquest any, els grups de teatre d'Ordal ens hem unit per recuperar aquesta tradició tan arrelada a Ordal, i que feia les delícies de grans i petits. Aquesta representació, l'hem feta amb molta il·lusió i entusiasme, però també amb gran part d'esforç i sacrifici, pels actors, director i equip de muntatge, maquillatge, vestuari i escenografia en general. Han estat moltes hores d'assaig i de cants per poder oferir al poble d'Ordal una actuació digna, tal com es mereix.

Esperem poder assolir tots aquests objectius i que tots gaudiu d'aquesta representació tan típica dels nadals catalans.

El grup de Pastorets d'Ordal us ofereix l'obra

LA ROSA DE JERICÓ

Original de Josep Duró i Gili, amb música de Mn. Rossend Molera, prve., sota la direcció d'Isidre Ros, que compta amb el següent repartiment:

Verge Maria
Josep
Miquel
Gabriel
Rafael
Satanàs
Asthareth
Jonas
Naim
Somiél
Esther
Jacob
Nathiel
Sarth
Nabab
Efraim
Pastor
Àngel I
Àngel II
Àngel III
Cor d'àngels

Susanna Soler
Josep Bertran
Mª Remei Casas
Lourdes Benach
Jessica Garcia
Jaume Vendrell
Jaume Soler
Ramon Raventós
Eloi Tres
Pere Soler
Josefina Rosell
Carles Benach
Mireia Mensa
Pere Vendrell
Joan Raventós
Antonio Julià
Josep Vendrell
Montserrat Soler
Carla Ros
Gemma Soler
Carme Sivill
Francisca Roca
Mª Remei Casas
Àngels Vendrell
Montserrat Ros
Maria Casas
Joan Casas
Víctor Sánchez
Jordi Pujol
Jordi Marcé
Miquel A. Vendrell
Rafael Julià

Apuntadors

Música i piano
Tècnics d'il·luminació, so
i efectes especials

Disseny vestuari
Col·laboradores

Equip de maquillatge

Escenografia i regidoria
Assessorament
Ajudant de direcció i atrezzo
Decorats
Direcció escènica i artística
Producció

Montserrat Ros
Mª Rosa Llorens
Contxita Llorens

Miquel Pi
Mariàngels Buirao
Mª Rosa Ros
Agnès Vendrell
Montse Llopart
Lola Romero
Mercè Suriol
Àngels Vendrell
Magí Vendrell
Guillem Lorente
Mercè Suriol
Germans Salvador
Isidre Ros
Pastorets Ordal

Les representacions es faran a
L'ATENEU ORDALENC,
els següents dies

25 DE DESEMBRE DEL 2001,
a les 7'30 de la tarda

30 DE DESEMBRE DEL 2001,
a les 7 de la tarda

Preu de les localitats: 1.000 ptes.
**LES ENTRADES SERAN NUMERADES
I ANTICIPADES (1 setmana abans).**

V TORNEIG DE FUTBOL SALA

El propassat mes de juliol es va celebrar el V Torneig d'Estiu de Futbol Sala i del qual ja ens vàrem fer ressò en l'anterior número de la revista de l'Ateneu. Ara que s'ha acabat és l'hora de fer un petit balanç, o valoració, del que ha estat i de com han quedat el equips participants.

Val a dir, de primer, que la participació de jugadors ha estat nombrosa i, enguany, amb presència femenina. La tendència és, doncs, a l'alça. Això és una dada a tenir en compte per part de l'organització en futures participacions.

El joc practicat entre els equips participants ha anat de menys a més. En els primers partits, sempre es nota una falta d'acoblament entre la diversitat de jugadors, la posició d'aquests en el camp i la manera d'entendre el joc que es vol practicar. S'observa una manca de lideratge que, a mesura que es van fent els partits, es veu al final qui porta la batuta i qui destaca dins el joc practicat. Tot això ho vàrem poder observar en l'equip dels beige, que, fent una primera volta golejats per tots i sense guanyar cap partit, en la segona no en varen perdre cap.

Una data per fer estadística per a futurs torneigs: es van fer 149 gols en tots els partits que es van disputar.

Tot això esta molt bé, però el que realment importa és arribar a la final, on els millors demostren el perquè estan on estan.

Així, en semifinals, es varen enfrontar els taronja amb els beige. En una primera part que va estar molt ben jugada per ambdós equips (va acabar amb un empat a 1), no es pressentia el que després va succeir en la segona part, que, amb dos grans gols de Joan Marcé, va desequilibrar la balança al costat dels beige. Més tard, adormits aquests i cofois de què tenien a les seves mans el triomf, varen encaixar, en els darrers minuts del partit, els gols que donaven als taronges

l'empat. El resultat final va ser 4 a 4. Ja en la tanda de penals, els taronges van guanyar per 5 a 4.

La gran final, la van disputar, doncs, els equips verd i blau. Un partit fluix en la primers minuts, on tots dos es mostraven cautelosos. Una fase de tuteig amb algunes incursions per a ambdós equips, sense fruits. Després d'uns quants ensurts i d'un teva-meva, els blaus varen començar a imposar la seva llei i ja van començar a marcar quin seria el ritme del partit. El resultat de la primera part ja era contundent, 4 a 2 per als blaus. En la segona, es va repetir el que ja s'estava veient en el camp, una superioritat contundent per part dels blaus, que els verds no varen poder aturar. El resultat final va ser un clar 7 a 4.

Tant els que van fer d'àrbitres com l'organització del torneig van tornar a col·locar el llistó ben alt.

Esperem que aquesta activitat, sempre esperada per tots aquells que hi volen participar, no defalleixi. És per això que esperonem els responsables a continuar en aquesta línia.

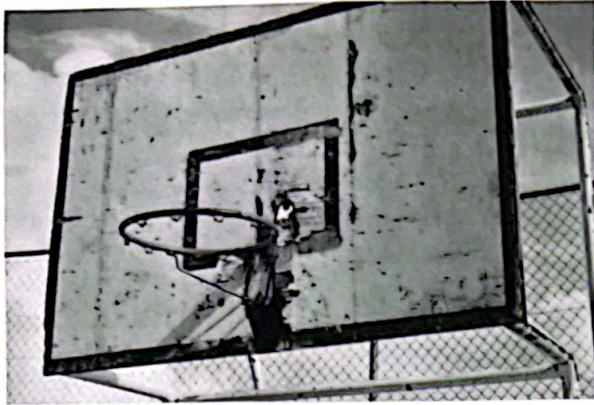
Màxims golejadors:

1. Joan Marcé	17 gols
2. Raül Sánchez	11 gols
3. Isaac Soler	11 gols
4. Xavier Vendrell	10 gols
5. Xavier Marcé	8 gols
6. Javier Almodóvar	8 gols
7. Ray	8 gols

Porters menys golejats:

1. Rafa Julià, amb una mitjana de 3,85 gols per partit.
2. Carles Fortuny, amb 5,2 gols per partit.
3. Josep A. Julià, amb 5,33 gols per partit.
4. Rolf Cichon, amb 5,7 gols per partit.

TOT DEPÈN DEL COSTAT D'ON ES MIRA

Per als qui us agrada posar el dit on fa mal, ja hauríeu titulat el següent article com a "La foto denúncia". Doncs bé, jo prefereixo dir-li "La foto recordatori".

Tots sou prou conscients de l'enrenou que sempre es crea quan es parla de la pista esportiva (em refereixo al seu cobriment, o al pavelló que està per venir si potser fem la carta als Reis, etc.), però lluny d'aquest tema, no ens hem d'oblidar que de moment tenim el que tenim, o sigui, la mateixa pista de fa un grapat d'anys. El que és més lamentable d'aquest cas és que mentre uns batallen per aconseguir una carta als Reis, els altres ja no se'n recorden que totes les coses tenen un mínim de manteniment.

Com podeu observar en la foto o bé tot passejant per la pista, l'enreixat de la tanca lateral està tot desfet, amb les puntes que sobresurten i amb el perill que això comporta per als usuaris (no tan sols per als que practiquen esport, ja que molta mainada es reuneix a la pista per jugar).

Mentre els equips de futbol sala van a jugar a fora en magnífics pavellons, quan juguen a casa ja no saben ni què dir a l'equip contrari quan pregunten per l'estat de deixadesa en què es troba la nostra pista. Ja fa dos anys que es van col·locar unes porteries noves i també es van deixar al passadís dels vestidors unes cistelles per muntar. Les porteries es fan servir (encara que no estan fermades a terra, tal com mana la llei), però de les cistelles només queden al passadís els seus contrapesos, ja que tota l'estructura està guardada en un vestidor (potser perquè així ningú se'n recorda de que s'han de muntar).

Només em cal dir que m'agradaria que aquestes paraules serveixin de recordatori, per tal que mentre esperem que arribin els Reis d'Orient, puguem gaudir d'una pista en millors condicions.

JOAN ANTON

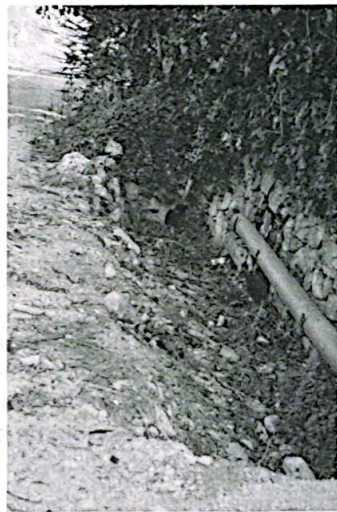
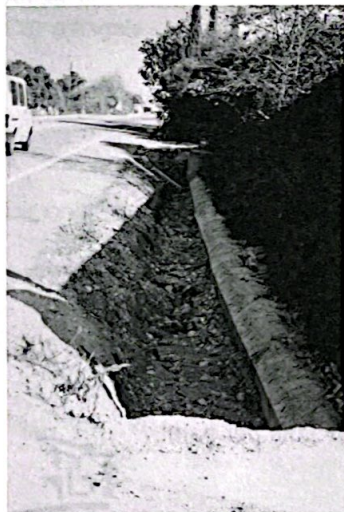

FOTO DENÚNCIA

Carles Benach ens ha tramès una sèrie de fotografies de les obres de clavegueram del costat de la carretera executades per l'Ajuntament i en les quals, en la seva opinió, no estan del tot correctes els seus acabats finals.

Hem triat dues de les fotografies on es veu la canalització de recollida d'aigües de la carretera tota plena de terres de les obres, no s'ha fet la neteja de les herbes, hi ha conductes PVC per empalmar, etc...

CRISI. QUINA CRISI...?

- Bon dia, Pokl.
- Bon dia, Massa! Avui véns amb bona cara.
- Home, com vols que no estigui content, després de l'estiu que hem passat?
- Caram! Un estiu com un altre, no?
- Mira, aquest! Però, en quin poble vius, tu?
- Penso que el mateix que el teu.
- Doncs no ho sembla. Que ets d'aquells que no surten mai de casa?
- Mecaxum! Però, et vols explicar més bé?
- Com vols que no estigui content si vivim en el poble més festiu de la comarca.
- Festiu, dius? De quines festes parles?
- Goita. Si ja ho dic bé, tu sempre deus venir de l'hort. Doncs de la Festa de la Mestra, la Festa dels Gegants, de la Festa Major...
- Para, para. Tens raó, noi. Ara que me'n recordo, es va emocionar la dona amb el comiat de la Xaro.
- I d'altres es van adormir amb la dels Gegants. Que si ara l'alcalde d'aquí, apa, el discurs. Que si el president d'això, ara un parlament. Que si ara li toca a la padrina, una dissertació... Mira que hi ha gent que en té, de xerrameca!
- Noi, és que aquests la volien fer grossa!
- Grossa, dius? Això són collonades! Els llobarros sí que la varen fer grossa!
- Sí, noi, el millor de la Festa Major. Quines veus, quina harmonia, quines sensacions. Van ser unes impressions que em van entrar pels ulls, per les orelles, pel nas, per tota la pell... Fins arribar-me a l'ànima. Vaig viure una experiència sensorial intensa, sublim... Quan van arrencar amb la primera cançó, els bemolls se'n vam posar en dièresi!
- Val, val. Ja n'hi ha prou! Reconec que va ser extraordinàriament agradable, interessant, divertit i estimulants. Però no gaire instructiu.

- És que tu sempre vas de tronç! En fi, deixem-ho, que ara ens ve el Nadal i els Reis.
- I Any Nou.
- Això, un altre any que engegarem a rodar!
- Sí, però amb l'any nou, ens llevarem amb ruros a la butxaca.
- En la meua no crec, que jo fa temps que hi tinc un forat. Estic en una crisi permanent.
- Crisi, dius? Però si et pots vendre la vinya a bon preu per fer un polígon industrial! Que ara això de vendre's el terreny és moda.
- Si aquí som a can misèries. Ara que ens podríem fer la barba d'or, surten els ecologistes amb una moratòria. Només van a tocar-nos els pebrots.
- I, en canvi, deixen que els de la Pedrera campin per on vulguin.
- Sí, noi, com segueixin així, aviat veurem, des d'aquí, les cases de Gelida.
- El que sí que els veurem serà un nou pavelló cobert, que segur que ho tindran, aquests, ara que els han donat el permís d'ampliació als de Bercontres.
- Mecason l'osca! És que el nostre Ajuntament no s'assabenta de la missa, ni la meitat. I a nosaltres ens van marejant la perdiu.
- Els plànols, voldràs dir. Ara ens ensenyen uns dibuixos, ara uns altres més macos. I ara, fota't, no tindrem res, ho tindran els altres!
- I, per postres, no tindrem ni Junta de l'Ateneu, que els que hi són diuen que volen plegar.
- Ca! Noi. Un o altre en sortirà. Si més no, s'ha escampat el rumor que es vol fer una junta tota de dones.
- Déu-nos en guard, que això passi! Que ja em veig els "palcos" amb estovalles de flors i l'envelat fet amb cortines i encaixos.
- Potser. Però, què me'n dius quan un parell de donasses, d'aquelles que estan per sucra-hi pa, et vinguin a cobrar el rebut del soci?
- Home, molt millor que no un barbut. Però ja et dic que una junta així no pot funcionar mai. Si més no, mira què els va durar el futbol sala de solteres i casades.
- Ben poc, tens raó, però si per participar en la Festa Major ens mostraven les cuixes, què ens ensenyaran quan siguin de la Junta de l'Ateneu?
- D'ensenyar no sé, però de manar, això sí que els agrada.
- Coses de dones! Ja ho deia el vell Ranxero, que en pau descansi, "dones i ases perden les cases".
- Això, a casa he d'anar a fer el pessebre. Que si ho deixo que ho faci la dona, és capaç de muntar un poti-poti com el que ha quedat de les torres bessones. Apa, adéu i Bon Nadal, Pok!
- I Bons Euros, Massa!

POKIMASSA

Ara que la Xaro se'ns ha jubilat, no deixarà de ser recordada per a molta gent com "la seño".

Però no cal oblidar aquells mestres que l'han precedit. Persones amb un altre estil i maneres d'ensenyar d'acord amb els cànons i les circumstàncies de l'època.

Una relativa bonança socioeconòmica, i en els inicis de la televisió, va possibilitar que ordalencs i ordalenques es possessin a obrir l'aixeta dels seus instints més baixos per dedicar-se a la procreació, tal com demanava la dictadura existent conxorxada amb l'església.

D'aquesta manera ens vàrem posar, a nivell

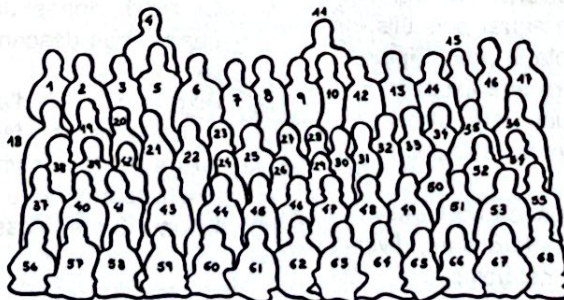
estatal, a formar part de l'estadística del que després es va anomenar "el baby boom".

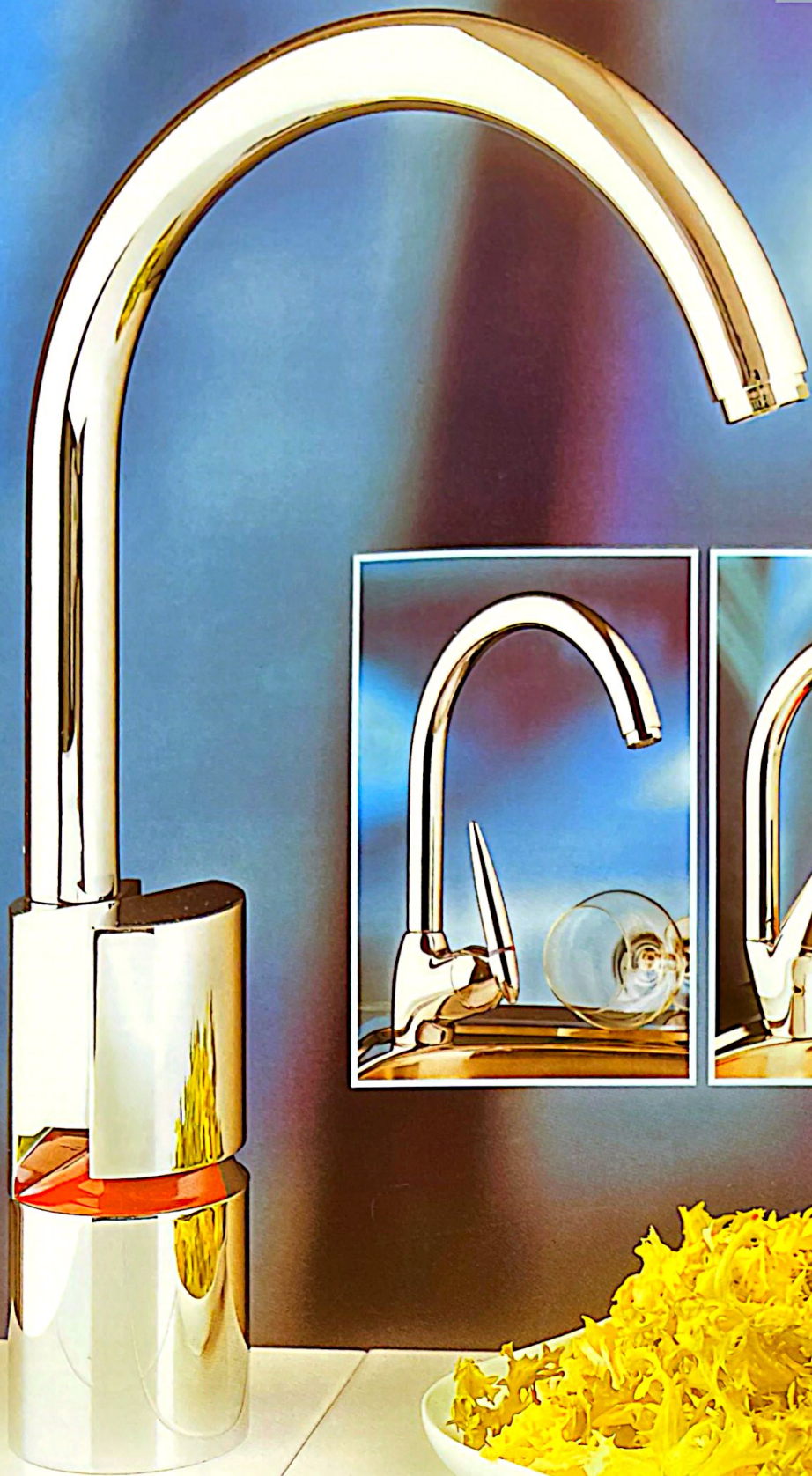
Així doncs, poc podrien sospitar els mestres d'aquells temps el que els va venir a sobre: l'increment desmesurat del seu alumnat. No varen agafar cap "depre", ans al contrari, posaren tota la seva sapiència, ciència, paciència i alguna altra regla de metro per ensenyar i domar aquestes petites feres.

Tot i així no varen poder evitar que de tot aquest grup els sortís algun altre "llobarro". Ja se sap, de tot hi ha a la vinya del Senyor.

JOAN ESTEVE
KIM MENSA

- 01. Josep Ros	- 18. Carmen Almodóbar	- 35. Núria Casas	- 52. Paquita Casas
- 02. Miquel Casas	- 19. Núria Gallart	- 36. Maribel Baqués	- 53. Vianei Casas
- 03. Josep M. Casas	- 20. M. Dolors Ros	- 37. Joan Torrens	- 54. Isabel Vendrell
- 04. Don Juan García	- 21. Anna M. Yuste	- 38. Llúcia Casas	- 55. Agustín García
- 05. Antoni Soler	- 22. Montserrat Sorribes	- 39. Roser Raventós	- 56. Salvador Félix
- 06. Manel Vendrell	- 23. Montserrat Vendrell	- 40. Alonso Veneros	- 57. Benjamín Yuste
- 07. Àngel Vendrell	- 24. Gemma Vendrell	- 41. Miguel Ángel	- 58. Antonio García
- 08. Carlos Veneros	- 25. Carme Ros	- 42. M. Rosa Tres	- 59. Domitilo
- 09. Jordi Ros	- 26. Montserrat Vendrell	- 43. Joan Casas	- 60.
- 10. Antonio Fèlix	- 27. Montserrat Gallart	- 44. Daniel Baqués	- 61. M. Rosa Curto
- 11. Sra. Remei Vendrell	- 28. Inès Gallart	- 45. Eduard Vendrell	- 62. Margarita Ros
- 12. Josep M. Casas	- 29. Anna M. Ros	- 46. Marcel Tetas	- 63. Trini Esteve
- 13. Jaume Raventós	- 30. Montserrat Alemany	- 47. José Veneros	- 64. Eulàlia Torrens
- 14. Llorens Ros	- 31. Montserrat Raventós	- 48. Pedro Veneros	- 65. Josep Curto
- 15. Enrique	- 32. Àngels Curto	- 49. Josep M. Álvarez	- 66. Cèsar Vendrell
- 16. Antoni Curto	- 33. Teresa Miró	- 50. Gemma Casas	- 67. Antonio Álvarez
- 17. Joan Esteve	- 34. Carme Julià	- 51. Francisco Félix	- 68. Sebastià Raventós

Serie: Top-tres

TR**S**
Grifería

TRADICIÓN. EXPERIENCIA. SERVICIO.

Tel. (34) 938 17 91 77

www.trescomercial.es • comercial@trescomercial.es

TRES COMERCIAL, S.A.
Poligón Ind. Can Prunera, s/n
08759 VALLIRANA (Barcelona) ESPAÑA

Apartado de correos 104
08759 VALLIRANA
(Barcelona) ESPAÑA